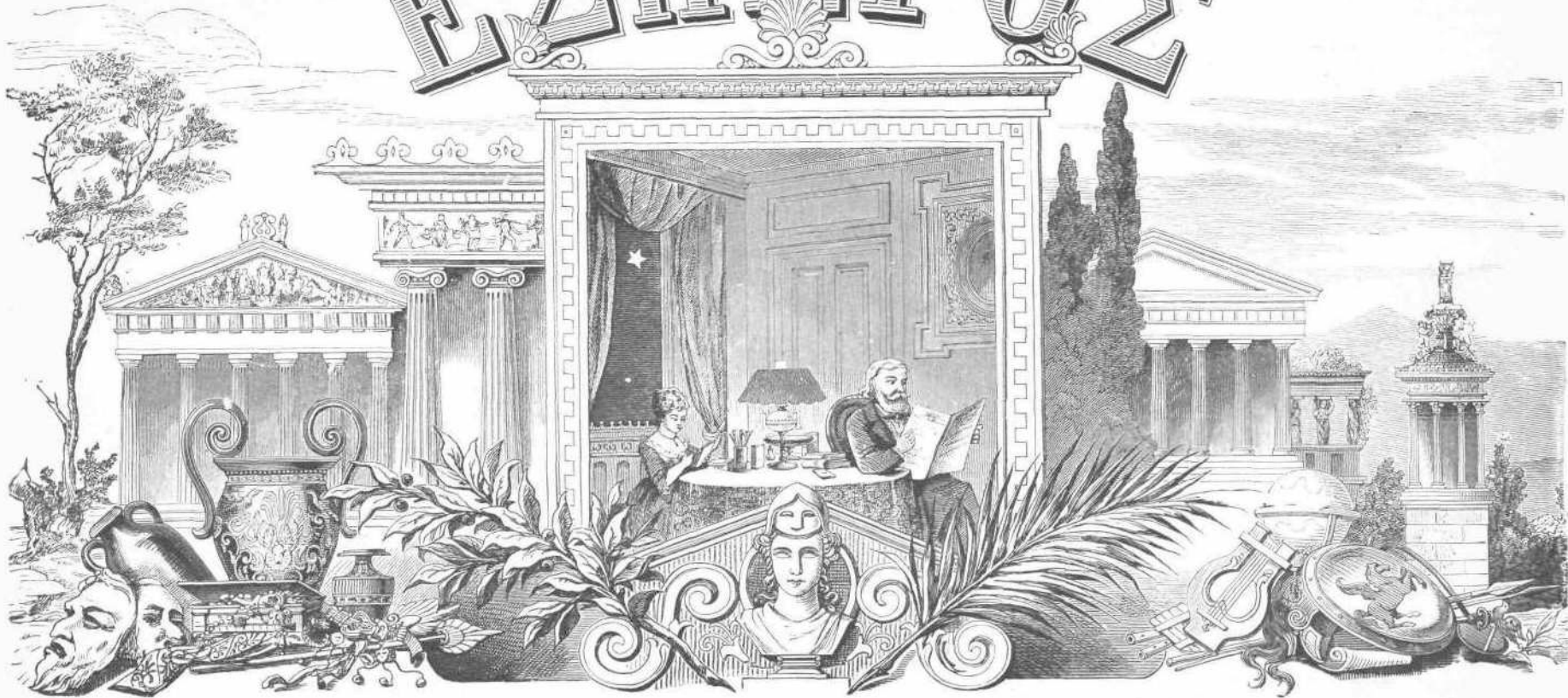

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ΄.

Εκδίδεται
τῇ 1/13 καὶ 15/27
ἐκάστου μηνός.

✚ Ἐν ΛΕΙΨΙΑ τῇ 113 Δεκεμβρίου 1886 ✚

Τιμὴ ἑτησία
προπληρωμένη
εἰς χροῖόν.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

ΑΡ. 135.

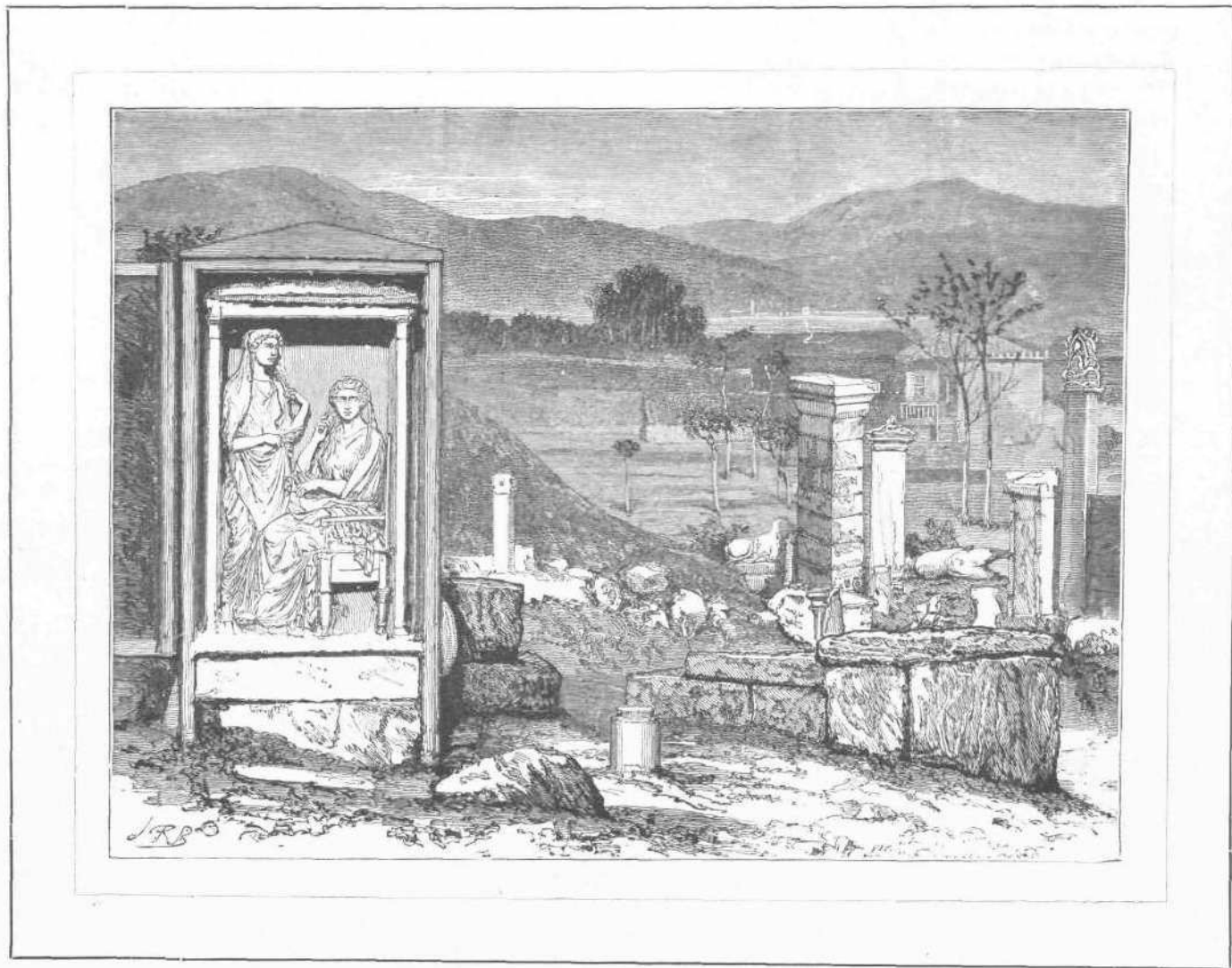
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Τὸ Δίπυλον ἐν Ἀθήραις. — Ὁ Παπισμὸς καὶ ἡ ὀρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κ. Καλοζύμη. (Τέλος.) — Ἄννα καὶ Φλώρος, ἡ ὁ Πύργος τῆς Πέτρας. Ἰστορικὸν διήγημα ὑπὸ Ἰ. Π. (Συνέχεια.) — Ὁ Κρόμβελ ἐπισκεπτόμενος τὸν Μίλωνα. — Ὁ αυτοκράτωρ Ἀλέξιος. Ἰστορικὸν διήγημα ὑπὸ Ἰ. Π. (Συνέχεια.) — Θεοσία πρὸ τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀρτέμιδος. — Γέφυρα ἐν Περσίᾳ. — Τὸ πρῶτον κολύμβημα. — Μικρὰ κόρη. — Τὸ μέγαρον τῶν Μεγιστάνων ἐν Ἀμμοχώστῳ.

Ἰστορικὸν διήγημα ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου. — Οἱ ἐργαστήριον. (Συνέχεια.) — Τὸ ἄσμα τοῦ Ἰουρίου. Διήγημα. (Συνέχεια.) — Διάφορα. — Βιβλιογραφικά. — Αἰτιήματα καὶ λύσεις. — Παράρτημα Ἐσπέρον 23.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Τὸ Δίπυλον ἐν Ἀθήραις. — Ὁ Κρόμβελ ἐπισκεπτόμενος τὸν Μίλωνα. — Θεοσία πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος. — Γέφυρα ἐν Περσίᾳ. — Ἐθίμα ἐν Βενετίᾳ. (Τὸ πρῶτον κολύμβημα.) — Οἱ ἐργαστήριον. — Μικρὰ κόρη. Εἰκὼν Λέοντος Ἐρδῶ.

ΤΟ ΔΙΠΥΛΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΤΟ ΔΙΠΥΛΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 225.)

Εξακολουθούντες την ανά τας Αθήνας αρχαιολογικών ήμων περιήγησιν, ἀφ' ου ἐν τοις προηγουμένοις ήμων τεύχεσιν εἵπομεν ὀλίγα τινά περὶ "τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός" καὶ τῆς "Πύλης τοῦ Ἀδριανου", δημοσιούμενον σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ Διπύλου, τὸν ἐπ' ἔξω Κεραμεικῆ χώρου, ἐνθα ἔθαπτον οἱ ἄρχαιοι Ἀθηναῖοι τοὺς περιφανεῖς αὐτῶν ἄνδρας.

Εἶπομεν ἤδη ὅτι πρὸς νότον τῆς Ἀκροπόλεως ἐξετείνετο ἡ ἀρχαία πόλις τοῦ Θησαύου, ἐνθα ἐσώζοντο τὰ ἱερὰ καὶ αἱ οἰκοδομαί, αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην τῆς πόλεως ἀποίκιον. Τὴν ἀρχαίαν αὐτήν πόλιν περιέβαλλε τείχος, οὐ κέντρον ἦτο αὐτὴ ἢ γερὰρ Ἀκρόπολις. "Πόλιος τροχαιοῖδός ἄκρα κάρηνα", κατὰ τὸν Ἡρόδοτον (VII. 140). Τίς ἢ ἔκτισται τοῦ πρώτου τούτου τῶν Ἀθηναίων τείχος δὲν δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν ἀκριβῶς γνηστον δὲ εἶναι μόνον ὅτι τὸ τείχος διήρχετο διὰ τῆς θέσεως, ἐνθα σήμερον σῴζεται ἡ Πύλη τοῦ Ἀδριανου, ἧπερ ἐμφανίζεται καὶ ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς πόλεως σωζομένης ἐπιγραφῆς. Ὁ ἀρχαῖος οὗτος τῶν Ἀθηναίων περιβάλλος διετηρεῖτο μέχρι τῶν Περσικῶν πολέμων, ὅτε ὑπὸ τῶν θαρβάρων κατοστράφη. Ἀπελθόντων τῶν Περσῶν καὶ ἐπανακαμφάντων τῶν φυγάδων κατοίκων, πρώτιστον τοῦ Θεμιστοκλέους μέλημα ἦτο ἡ ἀνέγερσις καὶ ἐπέκτασις τοῦ τῆν πόλιν περιβάλλοντος τείχους. Ἀπαντες οἱ κάτοικοι ἔλαβον μέρος εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, καὶ τοσαύτῃ ὑπῆρξεν ἡ σπουδή, μετ' ἧς ἀνηγέρθη τὸ τείχος, ὥστε πλείστοι λίθοι τῶν ὑπὸ τῶν Περσῶν καταρριφθεῖσων οἰκοδομῶν ἐνεταχίσθησαν ἐν αὐτῷ. Ὅτι ἡ ἔκτασις τοῦ τείχους τούτου ἦτο μεγάλη δυνάμεθα εὐκόλως νὰ εἰκόσωμεν ἐκ τῶν πολλῶν μέχρι σήμερον διασωθέντων αὐτοῦ λειψάνων. Τὸ τείχος διήρχετο διὰ τῶν πρὸς δυσμάς τῆς Ἀκροπόλεως κειμένων λόφων τοῦ Μουσειου, τῆς Πυκνῆς καὶ τῶν Νυμφῶν, εἶτα δὲ καθήρχετο εἰς τὴν πεδιάδα, ἐνθα σήμερον ἵσταται ἡ μικρὰ ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Τριάδος καὶ ἐνθα τὸ πάλαι ἦτο τὸ Δίπυλον. Ἐκείθεν διηρθνύετο πρὸς ἀνατολὰς καὶ διασχίζον τὴν ἑσθρῶν, ὅπου σήμερον κεῖται τὸ θέατρον τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀνερχόμενον μέχρι τῆς θέσεως, ἐν ἧ σήμερον εἶναι τὸ κατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐτρέπετο νοτιο-ἀνατολικῶς πρὸς τὰ ἀνάκτορα περιλαμβάνον τὸ μέρος, ὅπου εὐρέθη τὸ μωσαϊκὸν ἔδαφος, ἐκαίθεν διερχόμενον διὰ τοῦ νεκροταφείου τῶν διαμαρτυρομένων καθήρχετο εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰλισσοῦ περιλαμβάνον τὸν περίβολον τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Ἀπὸ τῆς θέσεως δὲ ταύτης στρεφόμενον πρὸς δυσμάς συνήγαγε τὸ τείχος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τοῦ Μουσειου, ὅθεν πρῶτον διεγράφημεν αὐτό.

Ἐπομένως ἡ ἔκτασις τοῦ τείχους τούτου ἦτο μεγάλη, ὡς μαρτυροῦσι καὶ οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς. Τὸ τείχος εἶχε ἑννέα πύλας εἰς διάφορα σημεῖα. Αἱ πύλαι αὗται ἦσαν αἱ Θυριάσια πύλαι (ἡ τὸ Δίπυλον), αἱ Διόμεια, αἱ Διοχάρους πύλαι, αἱ Μελιτιάδης πύλαι, αἱ Πειραικαὶ πύλαι, αἱ Ἀχαρνικαί, αἱ Ἰππάδης πύλαι, αἱ Ἱφρία πύλαι ἢ αἱ πύλαι τῶν τάφων καὶ αἱ Ἱεραὶ πύλαι. Ἐκτὸς τῶν ἑννέα τούτων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἀναφερομένων πυλῶν ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι, ὧν τὰ ὀνόματα εἶναι ἡμῖν ἄγνωστα. Τὸ ζήτημα περὶ

τῆς θέσεως τῶν πυλῶν τούτων καὶ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν εἶναι ἐν τῶν δυσχερεστάτων ζητημάτων τῆς τοπογραφίας τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων καὶ μόνον διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν φυσικῶν εἰς Ἀθήνας ἄγρουσαν ὁδῶν δύναται τις νὰ λάβῃ ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν. Τρεῖς φυσικαὶ ὁδοὶ ἦγον ἐκ δυσμῶν εἰς Ἀθήνας, διερχόμεναι διὰ τῶν κοιλωμάτων μεταξύ τῶν λόφων τοῦ Μουσειου καὶ τοῦ τῆς Πυκνῆς, μεταξύ τούτου καὶ τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν καὶ διὰ τῆς θέσεως, ὅθεν σήμερον διέρχεται ὁ σιδηροδρόμος καὶ εἶναι τὸ ἐρημοκλήσιον τοῦ Ἀγίου Ἀναστασίου. Εἰς τὰς ὁδοὺς ταύτας δέον νὰ προσθέσωμεν καὶ δύο ἄλλας, ὧν ἡ μὲν διήρχετο παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου τοῦ Μουσειου μεσημβρινῶς, ἡ δὲ ἀμαξιτή, διὰ τῆς θέσεως τῆς Ἀγίας Τριάδος, τοῦ ἀρχαίου Διπύλου. Ἀπασαὶ αἱ ὁδοὶ αὗται κατέληγον εἰς πόλιν, ὧν λειψανά τινα διεσώθησαν. Περὶ τῶν ὀνομάτων τῶν πυλῶν τούτων διαφωνοῦσιν οἱ νεώτεροι τοπογράφοι. Τὴν μεταξύ τοῦ λόφου τοῦ Μουσειου καὶ τῆς Πυκνῆς καλεῖ ὁ μὲν Leake Μουναχίαν πύλην, ὁ δὲ Ross Ἱφρία πύλας, καὶ ὁ ἡμέτερος Ῥαχακῆς Ἰππάδης, ὁ Stuart καὶ ἄλλοι πύλην Πειραικῆν. Τὴν μεταξύ τοῦ λόφου τῆς Πυκνῆς καὶ τοῦ τῶν Νυμφῶν ὀνομαζομένην ὁ Leake καὶ ἄλλοι Ἰππάδης πύλας, ὁ Κούρτιος Μελιτιάδης. Τὴν πύλην μεταξύ τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Διπύλου καλοῦσι τινες, ἐν οἷς καὶ ὁ Leake καὶ ὁ Ῥαχακῆς, Πειραικῆν πύλην, ἐν ᾧ ὁ Ross καὶ ὁ Rochette Ἰππάδης αὐτὴν καλοῦσι, καὶ οἱ Forschhammer καὶ Bursian ἱεράς πύλας. Ἄγνωστον εἶναι τὸ ὄνομα τῆς πύλης τῆς εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου τοῦ Μουσειου πρὸς μεσημβρίαν κειμένης. Ἡ δὲ παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα πύλη ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι Θυριάσια πύλαι, μετέπειτα δὲ ἐκλήθη ἱερὰ πύλη καὶ Δίπυλον. Πρὸς ἀνατολὰς τῆς πύλης ταύτης καὶ ἔμπροσθεν τῆς σήμερον Ἐθνικῆς Τραπεζῆς εὐρίσκοντο αἱ Ἀχαρνικαὶ πύλαι. Ἀπὸ τῆς θέσεως δὲ ταύτης μέχρι τοῦ ἀνατολικῶν κήπου οὐδὲν ἔχως ἀρχαίας πύλης διεσώθη. Εἰς τὴν θέσιν αὐτήν εὐρίσκειτο κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἡ εἰς Κυνόσαργες ἄγρουσα πύλη καὶ πλησίον αὐτῆς ἕτέρα, ἡ εἰς τὸ Λύκειον φέρουσα, ἧς κεινῶς θεωρεῖται ἡ τοῦ Διοχάρους πύλη, παρὰ τὴν ὁποίαν εὐρίσκειτο ἡ πηγὴ τοῦ Πάνουπος. Πρὸς νότον αὐτῆς ἦτο τὸ πάλαι πύλη ἄγρουσα εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν θέατρον (ἡς τὸ ὄνομα ἄγνωστον) καὶ πρὸς δυσμάς ἕτερα, φέρουσα εἰς τὴν Ἑνεάκρονον πηγὴν. Τέλος πρὸς δυσμάς τῆς θέσεως ταύτης καὶ ἐπὶ τῆς εἰς Φάληρον ἀγούσης ὁδοῦ ἦσαν αἱ Ἰτωνιαὶ πύλαι, ὧν πλείστα λειψάνα εὐρέθησαν ἐν ταῖς κατὰ τὸ 1867 γενομέναις ἀνασκαφαῖς.

Παθῶν τῶν πυλῶν κυριώτερα ἦτο τὸ Δίπυλον, τὸ παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα· τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο "Θυριάσια πύλαι", διότι δι' αὐτῆς προσήρχετο τις εἰς τὴν Ἱερὰν ὁδὸν καὶ εἰς τὸ παρὰ τὴν Ἐλευσίαν Θυριάσιον πεδῖον, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἱερὰ πύλη, ὡς καὶ πύλη τοῦ Κεραμεικοῦ ὡς χωρίζουσα τὸν ἐξῶ καὶ τὸν ἐσω Κεραμεικόν. Διὰ τῆς πύλης ταύτης εἰσῆλθεν εἰς τὰς Αθήνας καὶ ὁ περιήγητής Πausanias, ὅστις ἀπ' αὐτῆς ἄρχεται, τῆς περιγραφῆς τῆς πόλεως. Μεγαλοπρεπεῖς στοαὶ ἐξετείνοντο ἀπὸ τοῦ Διπύλου πρὸς τὸν Κεραμεικὸν καὶ πρὸς τὴν ἀγοράν, ἧς εἰκοίτο ἐν τῇ ἐν μέσῳ τῶν λόφων τῶν Θησειῶν καὶ τῆς Πύλης τῆς ἀγορᾶς εὐρισκομένην κοιλάδι. Διὰ τοῦ Διπύλου ἐξῆρχοντο οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸν ἐξῶ Κεραμεικόν καὶ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ὅπου σήμερον κείται τὸ ἀγροκλήσιον τῶν Σαπολίων.

Τάφοι ἐνδόξων ἀνδρῶν περιέβαλλον τὸ πάλαι τὴν ἀπὸ Διπύλου εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἄγρουσαν ὁδόν. Τῆς σπουδαίας ταύτης θέσεως οὐδὲν ἔχως

ἐσώζετο μέχρι τοῦ ἔτους 1862, ὅτε ἀπροσδοκῆτως ἀνορουσομένης τάφου παρὰ τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας Τριάδος εὐρέθη τὸ ἄνω μέρος νεκρικῆς στήλης. Ἡ ὄλιος τυχαία αὕτη ἀνακάλυψις παρεκίνησε τὴν ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικὴν Ἐταιρίαν νὰ ἐνεργήσῃ ἀνασκαφάς, αἰτίνας ἀπεκάλυψαν ἔλην σειράν νεκρικῶν στήλῶν καὶ μνημείων. Τῶν σπουδαίων τούτων εὐρημάτων περιγραφήν λεπτομερῆ ἐδημοσίευσαν διάφοροι ἀρχαιολόγοι καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τοῖς Περιοδικοῖς τῆς ὀυτικῆς Εὐρώπης, καθότι ἡ ἀνακάλυψις ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον πάντων ἐν γένει τῶν ἀρχαιολογούντων.

Ἐνταῦθα ἐπομένως ἡμεῖς δὲν θέλομεν ἐπιχειρήσει λεπτομερῆ τῶν εὐρημάτων περιγραφήν, ἀλλὰ μόνον ἀκριβῶς ἀναφέρει τὰ κυριώτερα αὐτῶν. Πρώτην θέσιν κατέχει νεκρικὴ στήλη μετ' ἀετώματος, ἐφ' ἧς ὑπάρχει ἀνάγλυφος παράστασις νεανίου ἐρίπτου φονεύοντος διὰ τῆς λόγχης ἕτερον νεανίαν ὀπλισμένον χαμαὶ κείμενον. Ἡ στήλη αὕτη, ἔργον τῆς λαμπροτέρας ἐποχῆς, φέρει ἐπὶ τοῦ ἐπιστηλίου ἐπιγραφὴν δημοῦσαν ὅτι ἡ στήλη ἐκόσμησε τὸν τάφον τοῦ Δεξίλκω τοῦ Λυσανίου, Θουρκίου, φονευθέντος ἐπὶ Εὐδουλίδου ἄρχοντος κατὰ τὰ 394 πρ. Χρ. ἐν Κορίνθῳ μετὰ τῶν πέντε ἱππέων. Εἰς συμπλήρωσιν τῆς στήλης ταύτης εὐρέθη ἐν ἔτει 1870 ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἕτερα νεκρικὴ στήλη, ἧς ἡ ἐπιγραφὴ δημοῦσαι ἐπέστεφε τὸν τάφον πέντε Ἀθηναίων παρὰ τὴν Κορίνθον φονευθέντων ἐν μάχῃ. Τὸν τάφον τούτον ἀναφέρει καὶ ὁ Πausanias ὡς κείμενον ἐν τῇ ἐξῶ Κεραμεικῇ.

Ἐπὶ ἑτέρας στήλης πλησίον κειμένης παρίσταται γυνὴ τεῖνουσα τὴν δεξιὰν πρὸς ἀνδρα ἱστάμενον ἔμπροσθεν αὐτῆς. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς δὲ μαθαίνομεν ὅτι ἦτο ὁ τάφος τῆς συζύγου τοῦ Ἀγάθωνος, καλουμένης Κοραλλίου. Ἐκεῖ δὲ πλησίον ἦτο καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ τοῦ Ἀγάθωνος, οἷου τοῦ Ἀγαθοκλέους.

Ἐπὶ παρακειμένης ἑτέρας στήλης εὐρίσκομεν παράστασιν τοῦ γνωστοῦ τριχλίσιου, δύο γέροντας καθήμενος παρὰ τὴν τράπεζαν, ἐν ᾧ κἀποθεν προσέρχεται ὁ Χάρων αὐτῶν πλοιαρίου του, ὅστις τείνει τὴν χεῖρα εἰς ἓνα τῶν δύο πρεσβυτῶν ὅπως παραλάβῃ καὶ μεταφέρῃ αὐτὸν εἰς τὸν πλοῖον.

Ἄλλην νεκρικὴν στήλην ἐν τῇ αὐτῇ θέσει εὐρέθεισαν, ἐφ' ἧς ἀπεικονίζονται δύο γυναῖκες, ὧν ἡ μία κἀθήται, παριστᾷ ἡ παραθεθεμένη ἡμῶν εἰκόνα.

Ἐκτὸς τῶν νεκρικῶν στήλῶν εὐρέθησαν καὶ πλείστα ἄλλα τεμάχια ἀγαλμάτων καὶ ἀνδριάντων, κωνῶν, λεόντων, ταύρων κ. τ. τ. Ἐκ τούτων πάντων ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι οὐ μόνον τοὺς ἐπισημοτέρους ἄνδρας ἐν τῇ ἐξῶ Κεραμεικῇ παρὰ τὸ Δίπυλον ἔθαπτον, ἀλλ' ὅτι καὶ τοὺς τάφους αὐτῶν διὰ λαμπρῶν τῆς τέχνης ἔργων ἐκόσμου. Πιθανώτατον δὲ εἶναι ὅτι περαιτέρω ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ θέλωσι φέροι εἰς φῶς καὶ ἕτερα σπουδαῖα τῆς ἀρχαιότητος λειψάνα, δι' ὧν τὰ μάλιστα θέλει διαφωτισθῆ ἡ ἐπιστήμη τῆς ἀρχαιολογίας.

Ο ΠΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Ἡ ἀποβολὴ τοῦ ζυγοῦ τῆς θρησκείας ὡς σκληροῦ καὶ ἐπαχθοῦς ἔστιν ὀρθὴ καὶ δικαία;

Υπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κ. Κολοζούμη.

(Ἐπὶ τοῦ)

Ὅθεν ἡ ἐπιόρασις τοῦ πνεύματος αἰώνος τινος ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὡς ἀγαθοῦ καὶ εὐγενεοῦς, ἧ ὡς κακοῦ καὶ διεφθαρμένου τελείται μὲν ἀφανῶς καὶ ἀσυνείδητος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀσθενῶς. Διότι οὗτοι ἀνεπαισθήτως παρετυνόμενοι ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἐκτέλεσιν παντὸς εἴδους ἀρετῆς θείων εἰς ἡθικὴν βελτιώσιν, ἀποθούμενοι δὲ εἰς ἀγριότητας ἢ ἀκολασίας καταπίπτουσι ἡθικῶς. Οἳ δὲ ἐπιπρόηρον ἔχει ὁ ἀήρ ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου, τοιαύτην ἔξακσι ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ πνεῦμα ἐποχῆς τινος. Ὡς δὲ τοῦ ἀέρος καθαροῦ ὄντος ἀνεπαισθήτως ἀναπνεύσας τρεφόμεθα καὶ νέας ἀποκτώμεν δυνάμεις, ἧ μελοδυμένου καὶ νοσηροῦ προσβαλλόμεθα καὶ ἀσθενούμεε, οὕτω καὶ τῶν ἐπικρατοῦσων θεωριῶν καὶ τάσεων ἐν ἐποχῇ τινι οὐσῶν ὑμῶν ἐν λογικαῖς καὶ ἡθικαῖς θεωρίαις καὶ πράξει τρεφόμεθα ἡθικῶς καὶ μορφούμεθα λογικῶς, ἧ νοσηρὸν ἐπὶ λόγοις, φρονήμασι καὶ μὴ ἡθικῶς τάσει νοσοῦμεν λογικῶς καὶ πάσχον ἡθικῶς. Ἦτοι, ἐάν ζώμεν ἐν καίρῳ καθ' ὅν αἱ ἐπικρατοῦσαι θεωρίαι λογικαὶ εἰσιν, αἱ γυνικαὶ τάσεις εὐγενεῖς, καὶ ἐν γένει οἱ σκοποὶ πρὸς οὓς τὸ πᾶν τείνει οἰκαίτοι καὶ προσφεύει τῇ τοῦ ἀνθρώπου ἡθικῇ αἴξει, δυνάμεθα ἵνα θεωρηθῶμεν ἑαυτοὺς εὐγενεῖς. Διότι ἐν αὐτῇ ἀναπνεύσας οἰκαίτοι τὸν καθαρόν ἀέρα τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ ἡθικῆς αἰσθανόμεθα ἐν ἡμῖν ῥόμφην καὶ ῥοπήν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ δικαίου, τοῦ ὑψηλοῦ καὶ εὐγενεοῦς. Καὶ οὕτως ἔχοντες οὐδένα αἰσθανόμεθα πλεῖον κόπον πρὸς ἡθικὴν ἡμῶν βελτιώσιν, πρὸς ἀνοψίαν ἡμῶν εἰς πᾶν εἶδος τοιαύτης τελειότητος. Ἐάν δὲ ζώμεν τούναντίον ἐν μεμολομένη ἀτμοσφαίρῃ καὶ περιπευόμεθα ὑπὸ τοῦ διεφθαρμένου πνεύματος αὐτῆς, δέον ἵνα θεωρηθῶμεν ἑαυτοὺς δυστυχεῖς, διότι πρὸς οὐδὲν ἄλλο αἰσθανόμεθα δύνανται καὶ κλίσιν, ἧ πρὸς πᾶν ὅτι ἐστὶ ταπεινόν, εὐτελεῖς καὶ διεφθαρμένον. Φεῦ λοιπὸν τοῖς περιπνευσμένοις ὑπὸ διεφθαρμένου καὶ ματαίωτου πνεύματος ἐν οἰκῇ ποτε καίρῳ, καὶ τοῖς ἀμερμηνοῖς περὶ τῆς ὄσον οἷον τῆς τάξεως ἀπολυμάνσεως αὐτοῦ! Φεῦ τοῖς μὴ θεωροῦσι τὴν μίανσιν ταύτην καὶ τὸν μέγιστον ἔχρον αὐτῶν, τοῖς μὴ ἀνομοιόμενοι ὄπισθεν ἰσχυρῶν ἡθικῶς ὀχυρωμάτων, καὶ μὴ ἐξ αὐτῶν καταπολεμουσῖν αὐτὸν καταλλήλως καὶ τελεσφόρως διὰ παντὸς ἡθικῶ ὅπλου! Διότι οὗτοι, ἀφανῶς μὲν, βιαίως ὄμως, ὠθούμενοι ὑποβάλλονται τῇ ἀνίερῳ αὐτοῦ θελήσει καὶ ἐπιταγῇ, ὅτε καὶ προσοικειούμενοι ταῖς ἐπικρατοῦσαι θεωρίαῖς θεωρεῖται μετέχουσι ζωηρῶς καὶ ἐνδιαφερόντως τῶν ἄθεθρῶν τάσεων τῶν ἀπαγαγοῦσων αὐτοὺς ἐκ τῆς ἐκκληρώσεως παντὸς ἱεροῦ καθήκοντος, παντὸς εὐγενεοῦς καὶ ἐντίμου. Καὶ οὕτω φερόνται ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἄλλοι εὐτελεῖς δοῦλοι εἰς δεξιὴν ἡθικὴν ταπεινώσιν καὶ διασποράν. —

Τοιαούτου ὁ ὄντος τοῦ πνεύματος τοῦ καιροῦ, καὶ οὕτως ἐπιόρωντες ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπαιτεῖται ὁδὸς ἐλέμματος πρὸς διάκρισιν αὐτοῦ, ἄμα ἐργήτορας καὶ προσοχῆ πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ματαίωτης προσβολῆς αὐτοῦ, ἐάν τούτο μεμολοσμένον ἐστὶ. Διότι πᾶς ὁ ὑπ' αὐτοῦ προσαλλόμενος παῦς νὰ ἦ πλεον ἄλλῃθεν χριστιανός· καθ' ὅσον ὡς τοιοῦτος καθήκον ἔχει νὰ πράττῃ καὶ παραγγῆ πᾶν ὅτι ὀρθόν ἐστι, δι-

καίον καὶ εὐγενές. Καθῆκον ἔχει νὰ ὀμολογῇ καὶ κλυτῆτα πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἐξακσῇ τὴν ἀρετὴν, καὶ ἀγωνίζεσθαι πᾶσῃ δυνάμει κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ διεφθαρμένου πνεύματος, ὡς ἀπειλοῦντος νὰ καταπιεῖ τὴν ἀλήθειαν, νὰ παραβιάσῃ τὸν ἡθικὸν τοῦ ἀνθρώπου βίον, νὰ ἐξασθενήσῃ τὴν πρὸς τὸν Σωτήρα πίστιν, καὶ παρακωλύσῃ τὴν ἡθικὴν ἐν γένει πρόοδον καὶ εὐημερίαν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ τὴν πρὸς αἰωνιότητα διάπασιν αὐτῆς. Καίριος δὲ καθ' ὅν πᾶς χριστιανός κατ' οὐδένα κακοῦ πνεύματος ἔχει νὰ διαμαρτυρηθῆ, κατ' οὐδένα νὰ πολεμήσῃ, ὑπάρχει οὐδέτις. Διότι οὐδέποτε τὸ πνεῦμα τοῦ καιροῦ ἐστὶ καθ' ὅλα καθαρόν, οὐδέποτε ἀπληλαγμένον ἐντελεῶς σφαλμάτων. Οὐδέποτε ἐμφανίζεται καιρός καθ' ὅν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα οὐδὲν δύναται νὰ εὖρῃ ἐν τῷ κόσμῳ τὸ μὴ δεόμενον βελτιώσεως. Ἐάν δ' ἀναγνωρίζωμεν ὅτι ἐν ἐκάστῃ ἐποχῇ, ἐν παντὶ αἰῶνι ὑπάρχει πονηρὸν καὶ μεμολοσμένον πνεῦμα ὀλεθρῶς ἐπιδρῶν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, τῶν μὴ ἐξ αὐτοῦ προφυλαττομένων, πολλῆ δὲ μάλλον δικαιοσύμεθα ἵνα ἀναγνωρίζωμεν καὶ ἀπὸ κοινοῦ ὀμολογῶμεν ὅτι ὑπάρχει τοιοῦτον πρὸ πάντων σήμερον. Διότι ἀνεῦ τοῦ παραποιεῖσθαι ἐπαθῶς κατ' αὐτό, ἀνεῦ τοῦ ἀπορρίπτειν αὐτὸ ἐντελεῶς, ἧ καὶ ἀνοψίαν τὸ πνεῦμα ἄλλον προηγουμένου αἰῶνος δαπάνῃ τούτου, λέγωμεν φωτισόμενοι περὶ τῆς ἀληθείας ὑπ' αὐτῶν τῶν περιστάσεων καὶ πραγμάτων τῶν κατὰ τὴν αἰῶνα τελειοθέντων, ὅτι, οὔτε πᾶσα θεωρία ἢ κατ' αὐτὸν ἐκδηλουμένη ἐστὶν ὀρθὴ καὶ πᾶσα τάσις εὐγενῆς καὶ δικαία, οὔτε πᾶς ἐπιδοκίμως σκοπὸς ἡθικῶς καὶ ἐντίμου. Ὡστε ὑπ' ὅψει ἔχοντες τὰς δράσεις καὶ τάσεις τοῦ πνεύματος τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων παρατηροῦμεν μετὰ λύπης, ὅτι τούτῳ ἐστὶ μάλλον διεφθαρμένον, ἧ τὸ ἐν ἄλλοις προγενετέροις καιροῖς. Τοιοῦτο δ' ὄντος ὀφείλομεν ἵνα ὀλισ δυνάμεσιν ἀγωνισθῶμεν κατ' αὐτό καλοῦντες εἰς σύμπρασιν ἐν τῇ εὐγενεῖ τούτῳ ἀγωνί καὶ πάντα ἄλλον φίλον τοῦ δικαίου, τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀρετῆς.

Πρὸς ἀναγκαίαν λοιπὸν τοῦ σφοδροῦ τούτου τοῦ πρὸς διασποράν καὶ ὀλεθρον βεβήματος, πρὸς ἀναστολήν τοῦ χειμάρρου τῆς ἡθικῆς διασπορᾶς, ὅφ' ἧς ἀπειλεῖται ἵνα κατακλυσθῇ ἅπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, καλοῦνται ἅπαντες οἱ ἀληθῶς χριστιανοί, ἅπαντα τὰ γνήσια τῆς Ἑλλάδος τέχνα καὶ πρὸ πάντων οἱ τὴν διέθουσαν τὸν ἐκκληριαστικῶν καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἐμπειστευόμενοι, ἵνα ἐργασθῶσι σπουδαίως ἀνεγείροντες ἰσχυρὸν πρόχωμα κατὰ τοῦ χειμάρρου τούτου τοῦ ἀπειλοῦντος ἵνα κατακλυσθῇ καὶ καταστρέψῃ ἅπαντα τὰ περὶ πάσης ἐν Ἑλλάδι χριστιανικῆς καρδίας καὶ εὐσεβοῦς ψυχῆς. Πατὴρ δὲ οἷα ἢ πεφλημένη Ἑλλάς ἢ ποιηθεῖσα ἐν τῇ ἱερῷ αἵματι τῶν πατέρων ἡμῶν δὲν πρέπει τὰ τρέφῃ ἐντὸς τῶν κόλπων αὐτῆς τοιαύτας φθοροποιὰς δυνάμεις, αἰτίνας ἐφαπλούμεναι δύναται ἵνα διασαλευσῶσιν αὐτὴν ἐκ βάθρου, καὶ διασπείρῳσι τὰ χριστιανικὰ ἦθη τῶν τέκνων αὐτῆς. Δέον ἅπαντες οἱ ἄδολον ἀγάπῃ πρὸς τὴν μητέρα Ἑλλάδα τρέφοντες νὰ μὴ καθυδρῶσιν, ἀλλ' ἔχοντες ἀνα χεῖρας πάντα τὰ ἡθικὰ αὐτῶν ὅπλα καταποτεύουσι ἀγρόπνοια καὶ ἐκδιώκων ἀμειλίχως ἐκ τοῦ πατρῷου ἡμῶν ἐδάφους τὸν ἄσπονδον καὶ φροβερὸν τούτον ἐχθρὸν, τὸν ἐισπηρόσαντα εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν καὶ ἧζονότα διὰ τοῦ οἷου τῆς ἀσεβείας, τῆς ἀθείας καὶ τῆς ἡθικῆς διασπορᾶς ἵνα δηλητηρώσῃ τὸ χριστιανικὸν φρόνημα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, καὶ μισθὴν διὰ τῆς ψυχρᾶς αὐτοῦ πνοῆς τὸν ἄβρον βλαστῶν τοῦ ὄντος ἐν αὐτῷ κοινωνικοῦ βίου· καὶ οὕτω καταστρέψῃ διὰ τῆς ὀλεθρῆς ἐπιανεργείας αὐτοῦ τὴν εἰρήνην καὶ εὐδαιμονίαν τοῦ λαοῦ τούτου. Ἐν συντόμῳ

ANNA ΚΑΙ ΦΛΩΡΟΣ, ἢ Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ.

Ἐπὶ Θεοδώρου Γ. Ὁρφανίδου.

(Συνέχεια.)

Πρῶτος εἰσήλθε εὐφρόνης ὁ Φλώρος φωνάζων τὴν Ἄνναν, Ἔπειτα δ' ἄλλοι πολλοὶ ἀναβάντες ἐζήτουν τοὺς ἄνδρας, Πλὴν ἐν ἐφαίνετ' οὐδεὶς, οὐδέμια φωνὴ ἀπεκρίθη... Μόνον σακίδιον τριγυρὸς κατοικεῖται ἦλοστο, μόνον Κυμαινομένης πυρᾶς αἱ μανιῶν ἐσπίρον γλῶσσαι, Καὶ εἰς τὸ τρέμον των φῶς διεκρίνοντο βέθηρα αἵματων, Κι' ὠχρονποσῶπων νεκρῶν ἡ ἀγρία κ' ἀπαισιος ὄβη. Στόνος πλὴν αἴφνης βαρὺς πρὸς τὰ κάτω τοῦ πύργου ἠκούσθη.

Τρέσαντες τότε ἐκεῖ, στρατιωτὴν ἐκπνεύοντα εὖρον, Ὅστις τὴν χεῖρα ὕψων καὶ δεικνύων ὑπόγειον πύλην· Ἐργου, εἰπ', ἀπ' ἐκεῖ οἱ σκληροὶ καὶ μὲ ἀφρονα μόνον!

Ὁ πονηρὸς

— «Αδελφί μου!» απεκρίθη ὁ Μάρκος, κ' ὤψωσας τὸ εἶπος
Μίαν πληγὴν τὴν κατέφερα, μίαν, πληρῆς ἐπέσ' εἰς δὴν
Κρέατος μέρη οἰκτρὰ, ἀναβλύζοντα αἶμα ἀχνίζον.
Ἐφθασε τότε κ' ὁ Φλῶρος παράφορος ὅστις ὡς εἶδε
Τὸν ἀγγελὸν του νεκρὸν, τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς του ἀνα-
σθεῖσαν,
Πρῶτον μὲν ἔμειν' ἐμβρόντητος, εἶτα συμπλέξας τὰς
χεῖρας,
Κε' εἰς οὐρανὸν ἀναψῶν ἐτοιμάδαυρον ὄμμα — «Θεὸς μου!
«Πῶς κατ' ἐμοῦ ἡ τσοσάτη ὄρη σου;» ἐφώνησε κλινας
Ἐπειτα γόνυ πλησίον τῆς Ἄνας προσέθηκε κλάιων.
— «Ὡ τὸν ἐλπίδων μου ἦλι! ἐξέσθης, κ' εἰς σκότος
μ' ἀφίνας!...
«Ἄγγελος ἦσουν ἀγνὸς ἐκ τῶν θείων ταγμάτων δρα-
πέτης...
«Κε' εἰς οὐρανὸν, τὴν προτέραν πατρίδα σου, πάλιν
ἀπέπηγες!...
«Μ' ἄφρησε μόνον νὰ ζῶ εἰς τὸν Κόσμον, καὶ Κόσμος
μου ἦσουν,
«Κέντρον τῶν πάθων, ψυχῇ τῆς ψυχῆς μου, παρὸν μου
καὶ μέλλον...
«Εἰς τῶν σημῶν παρεῖων σου τὸ κάλλος ὠχρίων τὰ
βόθα,
«Σ τὸ βλέμματός σου τὴν λάμψιν ἀπέβουν' ἡ λάμψις
τῶν ἀστέρων,
«Εἰς τῆς φωνῆς σου τὸ μέλος εἶπα ὁ Ἐφύρος στένων,
«Εἰς τὴν ἡμέραν προσέθετες φῶς, εἰς τὴν νύκτα γα-
λήνην,
«Κε' εἰς τὴν ψυχῇν μου πυρὰν εὐγενῶν αἰσθημάτων ἀ-
νήπτεις.
«Τώρα κατόπιν σου τρέχων τοῦ τάφου τὰ σκότι, θά
σχοιο,
«Και ὡς Μαῖου ἀγῆν θά σὲ ἴδω ἐκ νέου ὠραίαν.
«Πλὴν τοῦ φονέως σου πρῶτον μὲ λίσσαν θά πῶ το
αἷμα,
«Κε' ἂν εἰς τὸν Ἄδην αὐτὸν καταβῆ μεταξύ τῶν δαι-
μόνων!» —
Ἐλεγε ταῦτα θρηγῶν, καὶ τὸ ὄψυγον σῶμα ἐφίλει.
Ἄλλ' ὁ κυρίως φονεὺς ὡς ἀκούσας λαγῆς ἀνεχώρησε.
«Κ ἦτον ἐκεῖναι εἰκὼν θλιβερὰ, οὐκ ὀρθρῆ κα' ἀπαισιᾶ!
Ἐκεῖ ὁ Τίτος ἔδω, μ' ὀφθαλμοῦς ἀνοικτούς καὶ ἀγρίους,
Και ἡ παρθένης ἐκεῖ, ὡς κηρύλλαντον ἄγαλμα ὄπνου,
Κε' ὁ ἀτυχὴς παρ' αὐτῆ ἐκαθίζετο Φλῶρος θαυρόν.
Ἰστανο δὲ κατηρεῖς οἱ ἀνδρεῖοι ἑταῖροί τοῦ κύκλου
Ἐν ἀταξίᾳ ἀνδρῶν ἐξεληθόντων ἀρτίως τῆς μάχης.
Ὡς δὲ λαμπὰς νεκρικὴ ὁ καίόμενος ἐφεγγε Πόρτος,
Και ὠχρόπυρρον φῶς εἰς τὴν περίε διέχευε γόραν,
Φρικωδέστεραν πολὺ τὴν φρικώδη σκηνὴν παριστάνων.
Κεῖτ' ἐκκλήσια μικρὰ, κ' ἐτοιμάζοντες περίε τῆς
Πέτρας,
Ἐχοσαν πρῖνον παγῶν καὶ πυκνὸφυλλον' κἀθωθεν τοῦτου
Τάφου εὐρίσκεται πλάξ, κ' ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένον ἐν
βόθῳ.
Εἶναι δ' ὁ τάφος αὐτὸς τῆς θυατήνου κα' αὐθῆας παρ-
θένου.
Πᾶσαν δ' αὐγῆν ὁ ποιμὴν, ὅστις περίε τὰς αἰτάς του
βόσκει,
Κάθετ' εἰς δὴν ζωῶν τὸ σεβασμὸν ὄνορον τοῦτου,
Μέλπον θρηγνῶδους αὐλοῦ τὸ βραχνὸν καὶ μονότονον
μέλος.
Τοῦτο τὸ δῶμα μαθὼν ὁ Τοπάρχης, καὶ γνοὺς τὴν
ἀπάτην,
Τῆς φυλακῆς του ἀπέλευσ' εὐθὺς τὸν στενάζοντα Λάμ-
προν,
Και συγχωρήσας τὸν Φλῶρον, τοῦ ἔβουο φυγάδος τὰς
γαῖας
Πᾶσας ἐδήμεισε. — Πλὴν θεραπεύοντ' εἰς τοῦτον τὸν
κόσμον
Ἴσως αἱ ἄλλαι πληγαί, ἀλλ' οὐχὶ αἱ πληγαὶ τῆς καρ-
δίας!

Μετ' οὐ πολὺ καὶ ὁ Λάμπρος, τὰ κτήματα πάντα
πωλήσας,
Ἐφυγε, βίον πῶθον νὰ βιώσῃ εἰς πόλιν ἕνα, ἕνα,
Ὅπου τῆς πάλαι χαρᾶς του πᾶς λίθος δὲν ἔκειτο μάρτυς.
Ἐλθρονῆθησαν δ' οὕτω καὶ Φλῶρος, καὶ Ἄνα, καὶ
Λάμπρος.
(Ἐπεται συνέχεια.)

Ο ΚΡΟΜΒΕΛ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΣ ΤΟΝ ΜΙΛΤΩΝΑ.
(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 229.)

Κ παραθεσιμὴν εἰκὼν παριστᾷ τὸν Κρόμ-
βελ ἐπισκεπτόμενον κατ' οἶκον τὸν ἀθά-
νατον ποιητῆν τοῦ Ἄπολεσθέντος Πα-
ραδείσου, Ἰωάννην Μίλτωναν. Ὁ Κρόμβελ,
εἰς τῶν μεγαλειτέρων πολιτικῶν τοῦ αἰῶνός του,
ἀνὴρ, ὅστις ἐτόλμησε καὶ τὸν βασιλικὸν θρόνον
ν' ἀνατρέψῃ καὶ ἑαυτὸν δικτάτορα ἐν Ἀγγλίᾳ
ν' ἀνακηρύξῃ, ἠγάπα καὶ ἐθαύμαζε τὸν μετρίω-
φροντα ποιητῆν, καὶ συχνὰ ἐπισκέπτετο αὐτόν,
λέγων ὅτι ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἀτμοσφαῖρα τοῦ μικροῦ
σπουδαστηρίου ἦθελε ν' ἀναπνέῃ ἀέρα εἰρήνης,
ὅν δὲν εὗρισκεν ἐν τῇ πολιτικῇ τύρῃ καὶ ἐν
ταῖς ταραχῶδεσταῖς τοῦ λαοῦ συνελεύσεσιν.
Μετέβαινε συνηθῶς μόνος, ἀπλοῦστατα ἐνδεδυ-
μένος καὶ παρακολουθούμενος μόνον ὑπὸ τοῦ
πιστοῦ του κυνός. Ὁ Μίλτων θαυμαστῶς ἀνε-
καθεν τοῦ μεγάλου ἀνδρός, ὃν καὶ διὰ τῶν συγ-
γραμῶν του ὑπερησπίζετο, ἐδέχετο προθύμως
αὐτόν καὶ συνεζήτει μετ' αὐτοῦ περὶ ἀποφῶρων
πραγμάτων. Τῇ προτάσει τοῦ Κρόμβελ τὸ Ἀγ-
γλικὸν Κοινοβούλιον ἐψήφισε ποτε ἀμοιῶν χιλίων
ἀγγλικῶν λιρῶν διὰ τὴν λατινιστὴ γεγραμμένην
ὑπεράσπιν τοῦ εὐφροσύντου ποιητοῦ (Defensio
pro se).
Ὁ Ἰωάννης Μίλτων ἐγεννήθη ἐν Λονδίῳ
τῇ 9 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1608. Παρὰ τοῦ
πατρὸς του, συμβολαιογράφου, ἀνδρὸς σοβαροῦ
καὶ ἀσθηροῦ, ἔλαβε λίαν ἐπιμελημένην ἀνα-
τροφὴν. Ἐπισκεφθεὶς ἀπὸ τοῦ 1625—1632 τὸ
ἐν Cambridge Πανεπιστήμιον, διέτριβεν εἶτα
ἐπὶ πάντε ἔτη ἐν τῇ ἐξοικῇ ἐπαύλει τοῦ πατρὸς
του, ἐνθα ἤρξατο συντάσσειν τὰ πρῶτα αὐτοῦ
ποιητικὰ ἔργα. Κατὰ τὰ ἔτη 1638 καὶ 1639
περιηγήθη τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἑλβετίαν καὶ τὴν
Ἰταλίαν. Ἐπανακάμψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα του
ἔλαθεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰ διάφορα πολιτικὰ
ζητήματα τῆς ἡμέρας, δημοσιεύσας διαφόρους
διατριβάς, περὶ ἐκκλησιαστικῶν κανονισμῶν, περὶ
γάμου καὶ διαζυγίου, περὶ ἐλευθεροτυπίας καὶ
ἐν τῇ διαζυγίᾳ διατριβῇ αὐτοῦ (The tenure of
Kings and magistrates. 1649) ἐδικαιολόγησε
τὴν εἰς θάνατον καταδίχην τοῦ βασιλέως Καρό-
λου Α'. Ἐν ἔτει 1652 προσβλήθεις ὑπὸ ἀμαυ-
ρώσεως ἀπέλυσε ἐντελῶς τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν,
ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ δραστήριος ἀνὴρ ἐξηκολούθει
ἀσχολούμενος εἰς τὴν προσφιλεῖ αὐτοῦ ποίησιν.
Τῇ 1665 ἐτελείωσε τὸ ἀθάνατον ἀριστοῦργημά
του «Ὁ ἀπολεσθεὶς Παράδεισος»,*) ὅπερ τυφλὸς
ὢν ἠναγκάζετο νὰ ὑπαγορεύῃ εἰς τὴν θυγατέρα
του. Τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι διὰ τὸ θαυμασίον
τοῦτο ἔργον μόνον μετὰ δύο ἔτη ᾄδων ἠνέθη νὰ
εὖρη ἐκδότην, ὅστις τῇ ἐπιλήρωσι διὰ τὸ χειρῶ-
γράφον του — 10 λίρας στερλινᾶς! Τὸ ποίημα
τοῦτο εἶναι μάλλον δραματικὸν ἢ ἐπικόν, δια-
κρίνεται δὲ διὰ τὰς λαμπρὰς εἰκόνας, τοῦ Σατᾶν
καὶ τῶν Ἀγγέλων, τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας,

*) Τοῦ Ἄπολεσθέντος Παραδείσου ἐπιτοχὴ ἑλληνι-
κῆν μεταφράσιν ἐπεχειρήσεν ὁ ἐν Λονδίῳ διαμένων
ὁμογενὴς ἡμῶν κ. Ἀλέξανδρος Κάδοαγκη.

καὶ διὰ τὴν ἀμίμητον αὐτοῦ γλώσσαν. Ἐν ἔτει
1671 ὁ Μίλτων δημοσιεύσεν ἕτερον ποίημα
τοῦ αὐτοῦ εἶδους τὸν Ἄνακτιθῆντα Παράδει-
σον, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶναι ὑποδεέστερον τοῦ
πρώτου. Ἡ τραγῳδία τοῦ Ἄγωνιστῆς Σαμ-
ψῶν, δὲν χρῆζει μινείας πολλῆς, διότι εἶναι
δραματικὴ ἀπόπειρα ἀνεπιτυχῆς. Ὁ Ἰωάννης
Μίλτων ἀπέθανε τῇ 8 Νοεμβρίου 1674 ἐν Λον-
δίῳ.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΑΛΕΞΙΟΣ.
Ἱστορικὸν διήγημα
ὑπὸ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΥ.
(Συνέχεια.)
Κεφάλαιον Γ'.
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

Αἱ μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσαι τῶν αυτοκρα-
τορικῶν ἀνακτόρων ἐν Βλαχέρναις ἦσαν
δυσκουασμένα διὰ λαμπρῶν τελευτήν.
Ὁ αυτοκράτωρ ἐώραζε τὴν ἐπέτειον τῶν γενε-
θλίων του καὶ εἶχε προσκαλέσει, ὡς τοῦτο ἔθος,
εἰς συμπόσιον τοὺς μεγιστάνας τοῦ κράτους του
καὶ τοὺς εὐνοουμένους τῶν ἀδελφῶν του. Μετ' ἀν-
υπομονῆς περιέμενον ὁ Ἀλέξιος τὴν ἡμέραν
ταύτην παραδεδομένος ἀπὸ τινος εἰς τὰς θορυ-
θώδεις διασκευάσεις καὶ εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς
τραπέζης, ἀπεστρέφετο ἐντελῶς τὰς σοβαρὰς τῆς
πολιτείας φροντίδας καὶ παρημέλει τὴν γόραν
αὐτοῦ.
Ἐν δὲ τοῖς ἀνακτόροις ἐδίδοντο συχνὰ ἑορ-
ταί, καθ' ἃς χαμερπεῖς κόλακες, γελωτοποιοί
καὶ μάγοι, καὶ γυναῖκες ἡθῶν ἐλευθέρων ἐπλη-
ρουν τὰς λαμπροστύλους αἰθούσας. Ὅπουδῆ-
ποτε τῆς πρωτεύουσας ὑπῆρχεν εὐεθὴς γυνή,
ἀδιάφορον ἂν ἦτο σύζυγος ἢ θυγάτηρ στρατηγοῦ
ἢ οἰνοπώλου, προσκαλεῖτο τῇ διαταγῇ τοῦ
αὐτοκράτορος εἰς τὴν ἑορτήν, καὶ ὁσάκις ἡ σεμνὴ
Εὐφροσύνη τῇ παρίστα τὸ ἄτοπον τῆς τοιαύτης
συμπεριφορᾶς, ὁ Ἀλέξιος στερροτύπως ἀπεκρί-
νετο: «Δι' ἐμὲ βλοῖ οἱ ὑπήκοοί μου εἶναι ἴσοι· δὲν
κάμνω διάκρισιν. Ἐὰν ἡ σύζυγος ἢ ἡ θυγάτηρ
τοῦ ἐσγάτου μου λεμβούχου δύναται νὰ συντε-
λέσῃ διὰ τοῦ κάλλους τῆς νὰ ἐξωραίσῃ τὰς
αἰθούσας μου, μοὶ εἶναι χιλιάκις εὐαρεστωτέρα
τῆς ἐρρωτιδωμένης καὶ δυσειδοῦς γυναικὸς τοῦ
ἀνωτέρου τῶν πολιτικῶν μου ἢ τοῦ ἐνδοξοτέρου
τῶν στρατηγῶν μου.»
Δὲν ἦτο ὅμως τὸ αἶσθημα τῆς δικαιοσύνης
ἢ τῆς ἀπλότητος, τὸ ὀδηγοῦν τὸν αυτοκράτορα,
ἀλλ' ἡ κλίσις ἦν εἶχε πρὸς τὰς ἐλαφρὰς δια-
σκευάσεις καὶ τὰς ταραχώδεις ἑορτάς. Ὅσάκις
δὲ ἡ Εὐφροσύνη ἐπειράτο νὰ περιτοίλῃ τὴν
ἄφροντα σπατάλην, ὁ αυτοκράτωρ ἔλεγεν ὠρη-
σμένως:
— Ὁ λαὸς μου εἶναι πλουσίος καὶ θεωρεῖ
ἑαυτὸν εὐτυχῆ ἂν δύναται νὰ παράσῃ διὰ τῶν
χρημάτων του εὐχαριστήσιν τινα εἰς τὸν ἡγε-
μόνα του.
Ἡγεμὼν ἀπερίσκεπτος, ὅστις δὲν ἐλάμβανε
ὑπ' ὄψιν τὰ παράπονα τοῦ ὑπὸ τὴν πίσειν θαρ-
τάτων φόρον στενάζοντος λαοῦ!
Ἐκτός δὲ τούτου, ὁ Ἀλέξιος κατὰ τὰ τελευ-
ταῖα ἔτη εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ τῆς καταστρεπτι-

κῆς μανίας τοῦ ἐγείρειν καὶ διακοσμεῖν μεγα-
λοπρεπῶς ἐξοχικὰς ἐπαύλεις, ἐν αἷς διήρχετο
ἡμέρας ὅλας μετὰ εὐθὺμων ὀπαδῶν ἐν οἰνοποσίᾳ
καὶ κρατιάλῃ. Δάση ὀλόκληρα καταστρέφοντο
τῇ διαταγῇ αὐτοῦ πρὸς παραγωγήν τοῦ ἀναγ-
καίου ὀλικῶ, λέφοι ἱσοπεδούοντο, κοιλάδες καὶ
φάραγγες ἐπεχωματόντο, οἰκίαι καταδαφίζοντο,
ὅπως μείνῃ ἐλευθέρᾳ ἡ θέα ἀπὸ ἐνὸς ἐξώτα-
ροῦ. Χιλιάδες ἐργατῶν νοχθημερῶν καταγίνοντο

συναναστρόφῃ ἐζήτει ᾄδῃ ὁ αυτοκράτωρ μετ' αὐ-
τῶν διηγε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα.
Ὁ Ἀλέξιος οὐδέποτε ἦτο χαρακτηρ ἑμβρι-
θῆς· τὴν ἡμέραν, εἴτε συνεσιᾶ τῆς ὁσημέραι
δυσκολωτέρας καθισταμένης θέσεως του, εἴτε
καὶ ἐκ φυσικῆς τινος τάσεως, εἶχε ἀπολέσει καὶ
τὸ τελευταῖον ἴχνος τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ ἐπλεε
πλησίοντος πρὸς τὸν κρημνόν, πρὸς δὲ ὄψιν
πάντα ἀνθρώπων ἢ κυρῶν καὶ ἡ ἀπερίσκεπτα.
Πρὸ καιροῦ ᾄδῃ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐορ-

λῆν καὶ ὀδηγῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν σύζυγον
του, ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν, ἐκάθησαν καὶ
οἱ προσκεκλημένοι πάντες κατὰ τὴν ὄψιν τῆς
τότε ἀδελφῆς ἐθιμοταξίας ὀρισμένην τάξιν. Ἀπέ-
ναντι τοῦ αυτοκρατορικοῦ ζεύγους ἐκάθητον οἱ
ἀνώτεροι τοῦ κράτους λειτουργοί, ὁ σοβαρὸς
Μεσοποταμίτης, καὶ πρὸς τὴν ἀριστερὰ αὐτοῦ ὁ
ἀρχιναύαρχος Στρομφόν, ὅστις κατέειχε τὴν τιμη-
τικὴν ἐκείνην θέσιν καὶ ὡς ἀνώτατος τοῦ στόλου
κυβερνήτης καὶ ὡς σύγγραμμος τοῦ αυτοκράτο-

Ο ΚΡΟΜΒΕΛ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΣ ΤΟΝ ΜΙΛΤΩΝΑ.

τάση τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων του κατὰ τὴν
ἐπιθυμίαν του. Ἀπὸ πρώτης συνεκάλεσεν εἰς
τὸν κοιτῶνὰ τοὺς ἀδελφούς γελωτοποιούς,
ἵνα τὸν διασκευάσωσιν. Ὀλόκληρος ἡ ἡμέρα
διηλθεν ἐν τοιαύταις ἐλαφραῖς παιδιαῖς καὶ περὶ
τὴν ἐσπέραν παρετίθη ἐν μῆ τῶν εὐρωχωροτέ-
ρων αἰθουσῶν πλουσία τράπεζα. Ἡ τράπεζα
αὕτη εἶχε τὸ σχῆμα τοῦ Π. Εἰς τὴν ἄνω πλευ-
ρᾷ ἦσαν δύο ὑψηλότεραι ἐδραι, ἐπὶ τῶν ὁποῖων
ἀπήστραπεν χρυσοῖς αυτοκρατορικῆς ἀετῶς.
Ἦσαν αὐταὶ αἱ διὰ τὸν αυτοκράτορα καὶ τὴν
αὐτοκράτειραν ὀρισμένην θέσιν. Τὰς ἄλλας
πλευρὰς τῆς τραπέζης κατελάμβανον αἱ ἐδραι
τῶν συνδαιτυμόνων. Τὰ πινάκια, ἐφ' ὧν παρε-
τέθησαν τὰ φαγητά, ἦσαν ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐξ
ἀργύρου· μεγάλοι ποικιλόχροιοι ἀνοδοῦσαι πα-
ρεῖχον εἰς τὴν τράπεζαν ὄψιν κομμοῦ κήπου.
Ἀφ' οὗ ὁ αυτοκράτωρ, πλουσίαν φορῶν στο-

ρος, ἔχων σύζυγον τὴν ἀδελφὴν τῆς αυτοκρατέ-
ρας Εὐφροσύνης.
Τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνακτος ἀπήστραπεν ἀπὸ
χαρᾶν ἢ Εὐφροσύνη τούταντιον ἦτο ὠχρὰ καὶ
ἐφαίνετο καταβεβλημένη. Ἀπὸ καιροῦ εἰς
καιρὸν ἔρριπτε βλέμμα πρὸς τὸν παρακαθήμενον
σύζυγόν της καὶ κατόπιν προσέβλεπε τὸν Μεσο-
ποταμίτην ὡς θέλουσα ν' ἀντλήσῃ παρ' αὐτῆ
θάρρος καὶ ὑπομονήν· ἀλλὰ τὸ σοβαρὸν πρόσω-
πον τοῦ Μεσοποταμίτου δὲν ἤλλοιτο· ἐφαίνετο
τὸ πρόσωπον μαρμαρίνου ἀγάλματος.
— Μιχαῆλ, εἶπεν ὁ αυτοκράτωρ πρὸς τὸν
Στρομφόν, καταβέβαιον τὸν κενὸν αὐτοῦ κρατήρα
ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἶδες τὸν ὠραῖον κήπον, ὅστις
κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ ἀκαθάρτου ἐκεῖνου ναυ-
στάθμου ἐν οὗ ἐν τῇ ὑπερμέτρῳ ὑπὲρ τοῦ στό-
λου ζῆλη σου ἦθελες νὰ διατηρήσῃς;
— Εἶδον τὸν κήπον, βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ

Στρυφνός, και ακόμη λυποῦμαι διὰ τὴν ἀπολειαν του ναυστάθμου, ἂν καὶ δὲν δύναμαι νὰ μὴ ὁμολογήσω ὅτι ὁ κῆπος εἶναι ὠραιότερα τῆς παραλίας διακόσμησης.

— Πῶς, Στρυφνέ; εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ μετὰ μειδιάματος εἰρωνικῶς· λυποῖσαι διὰ τὴν καταδάφιον ἀρχήτου ἄλλως καταστήματος; Ποῖα ἦσαν τὰ πλοῖα, τὰ ἔχοντα ἀνάγκην τοῦ ναυστάθμου ἐκείνου; Δὲν μοὶ ἐξεφράσθη; πολλαίκις, ἀνδρεῖτε ναύαρχε, ἐπι ἀ ἔτεκα ἕλεσεναὶ καὶ σκοληκώδῶσαι τριήρεις, αἱ ἀποτελοῦσαι τὸν ὄλον στόλον σου, ἴδῶσαν ἄριστα νὰ ἐπισκευασθῶσιν ἐκ τοῦ προηγουῦ εἰς τὰ μικρὰ ναυπηγεία τῆς ἀσιατικῆς παραλίας;

— Νομίζω, ἀπῆντησεν ὁ Στρυφνός, ὅτι εἶναι κενρὸς νὰ σκεφθῶμεν περὶ ναυπηγήσεως νέων τριήρων.

— Νέων τριήρων; ἀνεφώνησεν ὁ Ἀλέξιος. Τί λέγετε, Μιχαήλ; Διὰ τὸ ἴδιον καταπίπτουν καὶ τὸ τελευταῖον δένδρον, τὸ κοσμοῦν τὴν πρωτεύουσάν μου; Νέων τριήρων, διὰ νὰ καταστρέφωμαι καὶ τὸ τελευταῖον ἄσπετο; "Ω! τοι αὐτὴν βεβήλωσαι οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψω! "Η νομίζεις ὅτι τὸ θυτόχες δένδρον δὲν ἔχει ζωὴν καὶ δὲν αἰσθάνεται τοῦ πελέκειος τὰς πληγὰς;... Ναὶ, καί, ἐνοῶ, Στρυφνέ, διατὶ ἐπιμένεις εἰς τὴν ναυπηγίαν νέων πλοίων. Ἐκαστον νέον πλοῖον εἶναι διὰ σὲ νέος σκοπὸς νὰ πληρῶσι τὰ χρηματοικηθῶτά σου μὲ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ νομίσματα, καὶ ἐπὶ τὰ νομίσματα ταῦτα ἀγαπᾷς ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐν τῇ κόσμῳ, τοῦτο εἶναι γνωστότατον.

Ὁ Στρυφνός οὐδὲν ἀπῆντησεν εἰς τοὺς προσβλητικῶς τοῦτους λόγους τοῦ αὐτοκράτορος καὶ συγγᾶμου του, ἀλλὰ προσειπίσειτο ἐπι παρατηρεῖ τὸ πρὸ αὐτοῦ εὐρισκόμενον φαγητόν.

— Μεσοποταμίτη, εἶπε μετὰ ὄραξειαν σιωπῆν ὁ αὐτοκράτωρ· εἶσαι ἀνθρὸς ὀλιγόλογος· σήμερον ὁμοῦ οὐδὲ ἴτιονες τὸ στόμα σου. Ἐνοῶ πολὺ καλᾶ, ὅτι ἡ φροντίς περὶ πᾶν τοῦ κράτους σ' ἐπασχολεῖ νοχθήμερον, ἀλλὰ γνωρίζεις συγγᾶμόνός σου ἀποστρέφομαι πρόσωπα σκυθρωπὰ καὶ σοβαρά.

— Βασιλεῦ, ἀπεκρίθη ὁ Μεσοποταμίτης προσβλέπων ὀκαρῶραμῆτι τὸν ἀπέναυτι αὐτοῦ καθήμενον αὐτοκράτορα· εὐτυχῆς ὁ ἀνθρῶπος, ὁ ἐν πάσῃ τοῦ βίου περιστάσει δύναμνος νὰ ἴτῃαι εὐθῆμος καὶ εὐδιάθετος. Ἐγὼ δυστυχῶς ἀνῆκω εἰς τοὺς ἀνθρῶπους ἐκείνους, οὗς σπανιῶτατα, ἵνα μὴ εἶπω οὐδέποτε, ἐπισκεπτεται ἡ εὐθυμία. Πρὸς τὰς φροντίδας μου καὶ ἀσχολίας μου δὲν συμβιβάζεται πρόσωπον μειδιοῦ.

— Κάθε τι εἰς τὸν καιρὸν του, παρετήρησεν ὁ ἡγεμῶν. Ἐπὶ τοῦ θρόνου καθήμενος ἦ ἐν τῇ συμβουλίῃ λαμβάνω καὶ ἐγὼ τὸ πρὸς τὰς περιστάσεις ἀπαιτούμενον ὑπο· ἀλλ' εὐρισκόμενος ἐν συμποσίῳ ἐνοῶ νὰ ἔχω παρακατημένην μοι τὴν εὐθυμίαν, καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν συνδαιτομόνων μου ὄλων ἐπιθυμῶ νὰ βλέπω τὴν ὠραίαν ἐκείνην ἀναντάκλασιν τοῦ οἴνου, ἣτις γενεῖ τὴν εὐθυμίαν. Βραχὺς εἶναι ὁ βίος, Μεσοποταμίτη, καὶ ἔχονμεν ἀρκετὸν καιρὸν νὰ ἴμεθα σοβαροὶ ὅταν κατακλιθῶμεν εἰς τὸν αἰώνιον ὕπνον! — "Ας ἔλθωσιν οἱ γελωτοποιοί, διέταξαν αἴφνης ὁ Ἀλέξιος· βλέπω ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ προσκαλέσωμαι πάλιν τὴν εὐθυμίαν, ἣτις, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἐξωρισθὲν ἐντελῶς ἀπὸ τῶν ἀνακτόρων μου ἀπὸ τινος χρόνου.

Ἡ Εὐφροσύνη καθ' ὄλον τὸ διάστημα τοῦ συμποσίου οὐδὲ λέξεν ἐπρόφρα·ν· ὅτε ὁμοῦ ἤκουσε τὴν τελευταίαν τοῦ σοῦργου τῆς διαταγῆν, ἐστὲν ἐπὶ θαθῶς καὶ ἔρριπεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα, ἐν ᾧ ἀπεικονίετο ἡ ἀπαρίγραπτος τῆς καρδίας τῆς θλίψις. Ἡ διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορος ἐξετελέσθη ἐν τῷ ἅμα, καὶ οἱ αὐλικοὶ

γελωτοποιοὶ εἰσῆλθον πηδῶντες καὶ χορευόντες καὶ καταβῆσαν ἀμέσως θέσιν παρὰ τὴν τράπεζαν.

Ἀνεκῆχθασεν ὁ Ἀλέξιος ἰδὼν τοὺς τρεῖς γελωτοποιούς του, οἵτινες μὲ ὄλην τὴν ἀταρταξίαν των ἤρσαν καταβροχιζόντες τὰ προκείμενα φαγητά.

— Νομίζετε, τοὶς εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ, ὅτι σὰς προσκαλέσασαν ἐνταῦθα, μόνον διὰ νὰ ἔχωμεν τὴν εὐχαριστήσιν ἐν σὰς ἰδίωμεν τρώοντες καὶ πίνοντας;

— Ἀλέξιε, ἀπεκρίθη ὁ εἰς τῶν γελωτοποιῶν, ὁ πλησιέστερος τοῦ ἡγεμῶνος καθήμενος· κενὸς στόμαχος εἶναι κακὸς σύμβουλος· ἄς εὐχαριστήσωμεν προηγουμένως τὸν στόμαχόν μας καὶ κατόπιν ἐλέπωμεν.

— Πῶς, Ἰωάννη; εἶπεν ὁ Ἀλέξιος· σὺ προτιμᾷς λοιπὸν τὸν στόμαχόν σου τοῦ αὐτοκράτορος καὶ κυρίου σου;

— Ὁ στόμαχός μου, ἀπῆντησεν ὁ γελωτοποιὸς χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ φαγητόν του, εἶναι τὸ εὐγενέστερον ὄργανόν μου, καὶ ὁ καλλιτέρος μου φίλος ἐπὶ τῆς γῆς... Μὴ συσφίγγεις τὰς ὀφρῦς σου! Μὴ μὲ παρεξηγῆς! Ἐάν τις σοὶ εἴπῃ ὅτι σὲ ἀγαπᾷ καλλίτερον ἑαυτοῦ, γίνωσκε ὅτι σὲ ἀπατᾷ καὶ ὅτι ψεύδεται ἔλασηός.

— Καὶ ὁμοῦ πόσοι ἀνθρῶποι μοὶ τὸ εἶπεν ἦδη! εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ.

— Πρὸ πάντων ἀφ' οὗ ἀνήλθες εἰς τὸν θρόνον — προσέθηκεν ὁ γελωτοποιός, διακόπτων.

— Εἶδες ὄνειρον τὴν παραβῶσαν νύκτα, Θεόδωρε; ἠρώτησεν ὁ Ἀλέξιος τὸν ἔτερον γελωτοποιόν. Ἐχεις τὴν φήμην καλοῦ ὄνειροκρίτου· ἄς ἴδωμεν ἂν δύνασαι νὰ ἐξηγήσῃς τὸ ὄνειρόν σου.

— Χά! Χά! ἀνεφώνησεν ὁ γελωτοποιός· εἶδον ὄνειρον καὶ πολὺ γελιοῦν μάλιστα. Φαντάσθη, Ἀλέξιε· με εἶδον περιπατοῦντα ἐντὸς ὠραίου κήπου μετὰ τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης καὶ συνταλαιγόμενον μετ' αὐτοῦ φιλικώτατα.

— Καὶ εὐρισκόμενος τοῦτο τόσο γελιοῦν; ἠρώτησεν ὁ Ἀλέξιος.

— Ὑπομονή, καὶ τὸ γελιοῦν ἔρχεται. Αἴφνης ἀπεσῶρθη ὀλίγα ἔτημα ἀπὸ τοῦ Πάπα, καὶ τότε σὰς εἶδον ἀμφοτέρους διαπληκτιζόμενος διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Τίς ἐκ τῶν δύο ἐνίκησεν, ἀγνωσθ, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι οἱ διαπληκτικοὶ οὗτοι μεταξὺ αὐτοκράτορος καὶ Πάπα μὲ δικαιοκῆσαν πολὺ καὶ ὄταν ἐξῦπνησα ἐγῆλων ἀκόμη.

— Καὶ ἡ ἐξήγησις τοῦ ὄνειρου, Θεόδωρε;

— Τὴν ἐξηγήσιν ἠδύνατο νὰ σοὶ δώσῃ μικρὸν παῖδον. Ἐλθμὸν ἤρας τὰς ἀμοιβαίας φιλικὰς διαβεβαιώσεις καὶ τὰς ψυχρὰς διαχύσεις, ἄς ἀντηλλάξωμεν μετὰ τοῦ Πάπα; Ἡ ἐν τῷ ὄνειρῳ πάλῃ σημαίνει ὅτι ὄλοι αἱ προσκᾶβηται σὰς θὰ ναυαγήσῃσι καὶ ὅτι τὸ ἀμοιβαῖον σὰς μῖσος θὰ καταστῇ ἐπι ἀσπονδότερον ἢ ὅτι ἦτο πρότερον.

— Εἶσαι μάντις κακῶν, Θεόδωρε.

— Ἐξηγῆσε σὺ τὸ ὄνειρον κατ' ἀρέσκειαν, Ἀλέξιε, εἶπεν ὁ γελωτοποιός ὕψῳ τὸς ὦμος· ἐγὼ γνωρίζω ὅτι γνωρίζω. Σὺ θὰ ἐπιμένης πάντοτε εἰς τὴν ὑπεροχὴν τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐξουσίας, διότι τοῦτο ἔγκειται καὶ ἐν τῷ συμφέροντί σου. Ἐκείνος τούναντιον, ὁ Πάπας, θὰ βελήσῃ νὰ σὲ ὑπερτερήσῃ κατὰ τὴν ἰσχύϊν, καὶ ἐπὶ τῶν ἀντιθέτων τούτων καὶ ἀπεσῶσῃ ἀπ' ἀλλήλων ὀδῶν οὐδέποτε, πιστεύω μὲ, θὰ συνανηθῆτε.

— Ἰδέτε γελωτοποιόν, ὅστις θέλει νὰ ὑποκριθῇ τὸν μάντιν! εἶπεν ὁ Ἀλέξιος μειδιοῦν. — Τώρα ἔρχεται ἡ σειρά σου, Μιχαήλ, προσέθηκεν ὁ αὐτοκράτωρ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν τρίτον γελωτοποιόν, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε κενώσει

τὸ πινάκιόν του καὶ παρετήρει μεθ' ἡδονῆς τὸ πλήρες ποτήριόν του, τὸ ὅποιον καὶ ἐκράτει εἰς ὕψος τῶν ὀφθαλμῶν του. Τί σκέπτοσαι παρατηρῶν τὸν ἐν τῇ κρατηρί σου οἶνον;

— Τί σκέπτομαι, ἀπεκρίθη ὁ ἐρωτηθεὶς ὡς ἀνθρῶπος, ὅν διακόπτομαι ἀπὸ θαθείας σκέψεως — τί σκέπτομαι; Σκέπτομαι πόσον εὐχαριστώσας θὰ γαργαλήσῃ ὁ οἶνος οὗτος τὸν οὐρανίσκον τῶν ἀνθρῶν ἐκείνων, οἵτινες ἔρχονται μετ' ὀλίγας ἡμέρας πρὸς ἐπισκέψιν σου. Γνωρίζω πολὺ καλᾶ, ὅτι οἱ ἀνθρῶποι ἐκείνοι ἀγαποῦσι τὸν οἶνον, καὶ συλλογίζομαι, ἂν αἰ οἰναποθῆκαί σου θὰ ἴτῃαι εἰς κατάστασιν νὰ τοὺς ὑποδεχθῶσιν ἐπαξίως.

— Ἐνοῶς τὸς Σταυροφόρους; εἶπεν ὁ Ἀλέξιος.

— Αὐτοὺς ἐνοῶ, ἀπῆντησεν ὁ Μιχαήλ.

— "Ω! πρὶν δοκιμάσῃσι τὸν οἶνον τοῦτον θὰ πίωσιν ἀκόμη ἀρκετὸν θαλάσιον ὕδωρ, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ γελῶν.

— Κοιμῶ ἦσους καὶ ἀμέριμνος, Ἀλέξιε, εἶπεν ὁ γελωτοποιός· ἐν τοσοῦτῳ ἐκυρίευσαν τὴν Κέρκυραν, καὶ ἀπὸ Κερκύρας εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ διάπλους δὲν εἶναι καὶ τόσο ἐκτεταμένος.

— Ἠξέουσαι, Μιχαήλ, ποῦ κεῖται καὶ ὁ Μαλέας; ἠρώτησεν ὁ αὐτοκράτωρ.

— Μὴ θασιέσαι εἰς τὸν Μαλέαν, Ἀλέξιε, ἀπεκρίθη ὁ γελωτοποιός. Οἱ πονηροὶ ἐκείνοι Λατίνου ἔχουσιν εἰς τὴν διάθεσιν των μαγείας, δι' ὧν ἐξορκίζουσι καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα. Αἱ τριήρεις τῆς Βενετίας διατελοῦσι πρὸ ἐπιῶν ἦδη ἐν φιλικαῖς σχέσεσι πρὸς τὸ σκυθρωπὸν ἀκρωτήριον.

— Πράγματι ἄμαρτία, παρετήρησεν ὁ αὐτοκράτωρ, ὅτι ὁ Μεσοποταμίτης ζῆ εἶτι καὶ ὅτι μέγας ναυάρχος μου εἶναι ὁ Στρυφνός· ἄλλως θὰ σοὶ ἀπέπεινον τὰ δύο ταῦτα ἀξιώματα.

— Καὶ θὰ εὐρισκοντο πολὺ καλλίτερον εἰς τὰς χεῖράς μου ἢ εἰς τὰς χεῖρας, εἰς ἄς τὰ ἐνεπιστεύθη, εἶπε ἠρώτος ὁ γελωτοποιός.

Εἰς τοὺς ἀναίδεις τοῦτους λόγους τοῦ γελωτοποιοῦ ἀνεκῆχθασεν ὁ Στρυφνός· ὁ δὲ Μεσοποταμίτης τῇ ἔρριψε βλέμμα ὀργίλον καὶ περιφρονητικόν.

Ἡ αὐτοκράτειρα ἡγήθη καὶ ἀνεχώρησε παρακολουθούμενη ὑπὸ τῶν θεραπευτινῶν αὐτῆς. Ὁ δὲ Ἀλέξιος ἔμεινεν ἐν τῇ αἴθρῳ, θέλων ἀκόμη νὰ διασκεδάσῃ μὲ τοὺς γελωτοποιούς του.

Ἡ νύξ ἦτο ἦδη προκεχωρημένη, ὅτε εἰς τῶν τὰ ἀνάκτορα φρουρούων σωματοφυλάκων εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθρῳσαν καὶ εἶπε τῇ Μεσοποταμίτῃ ὀλίγας λέξεις εἰς τὸ οὖς. Ὁ Μεσοποταμίτης ὠχρίσας καὶ ἐγένετο ἐπι σοβαρότερος. Ὁ Ἀλέξιος παρατηρήσας τοῦτο εἶπε.

— Καὶ ἐνταῦθα ἀκόμη, ἐν τοῖς κόλποις τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς διασκεδάσεως, δὲν σὲ ἀφίνου ἦσους, Μεσοποταμίτη;

— Βασιλεῦ, ἀπῆντησεν οὗτος· σπουδαία μοὶ ἀνακοινοῦσαι εἴδησις. Ὁ στόλος τῶν Λατίνων, ἀποπλευσας πρὸ τινος ἡμερῶν ἐκ Κερκύρας, ἐθεῶθη ἦδη ἐν τῇ Προποντιδῇ διευθυνόμενος πρὸς τὴν πρωτεύουσάν.

— Ἐρχονται οἱ Λατίνου;

— Ὁ σκοπὸς των φανεροῦται πλέον· ὁ κίνδυνος ἐπίκειται καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀποτρέψωμεν. — Λάβε λοιπὸν τὰ κατάλληλα πρὸς τοῦτο μέτρα, ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέξιος. Ἐπίσῳ ὅτι δὲν ὀ ἀφήσῃς ἡμᾶς ἐκτειθειμένους εἰς τὰς ληστρικάς ἐκείνας ὀρδᾶς.

Ὁ ἀδύνατος ἡγεμῶν, ἐλέπων ἑαυτὸν ἐκτειθειμένον εἰς ἀπειλητικὸν κίνδυνον, ἔτρεμεν ἦδη καὶ ἐζητεῖ βοήθειαν, ἦν οὐδὲς ἠδύνατο νὰ τῇ παρασχῃ.

— Σὺ, Μεσοποταμίτη, ἔχεις εἰς τὴν διάθεσιν σου τὸν στρατὸν τῆς ἡρᾶς, προσέθηκεν ὁ αὐτοκράτωρ· σὺ δὲ, Στρυφνέ, εἶσαι ὁ ἀρχηγός τοῦ στόλου. Σπεύσατε, λάβετε τὰ κατάλληλα μέτρα. Πρέπει νὰ δεῖξωμεν εἰς τοὺς ἔτους ὅτι δὲν δεχόμεθα νὰ μᾶς ἐπιβάλλωσι τὴν θέλησιν των.

Οἱ συνδαιτομόνος ἀπῆλθον ὄλοι τῆς αἴθρῳσης ἐν σιωπῇ, καὶ ἡ μεγάλη αἴθρῳσα εὐρέθη ὡς διὰ μαγικῆς ῥάβδου κενὴ καὶ ἐρημος. Καὶ ὁ Ἀλέξιος ἀπεσῶρθη εἰς τὰ θεωμάτια του, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο τῶν πιστοτέρων ἀξιωματικῶν, οἵτινες τὸν συνᾶδουον ἀνὰ πᾶν ὄρημα του καὶ τὴν νύκτα ἐφόλαττον ἐν τῇ παρακειμένῳ τοῦ αὐτοκρατορικῶ κοιτῶνος θωματίῳ.

Ἡ εἰδησις τῆς προσεγγίσεως τοῦ στόλου τῶν Σταυροφόρων διεσκέδασεν ἐν βροτῇ ὀφθαλμοῦ πάσαν εὐθυμίαν παρὰ τῇ ἡγεμῶνι. Μόνος ἐκάθητο ἦδη ἐν τῇ κοιτῶνι θεωθειμένος εἰς τὰς σκέψεις του. Ἐβλεπε τὴν ὕελλαν ἐπερχομένην ἀμειλίκτον κατ' αὐτό, καὶ ὁ δειλὸς ἐκείνος ἡγεμῶν ἔτρεμεν ἐκ τοῦ φόβου, ὡς μικρὸν καὶ ἀσθενὲς παῖδον.

Τοιοῦτοι εἶναι πάντοτε οἱ ἀνθρῶποι οἱ ἔχοντες ἀδύνατον χαρακτήρα· ἀμέριμνος ἐν τῇ κόσμῳ ζῶντες ἀποδιδῶσαι σκέψεις δυσσεύστους καὶ ἀπέναυτι τοῦ κινδύνου ἀπόλλουσι πάσαν θέλησιν. Δὲν αἰσθάνονται ἐν αὐτοῖς τὴν ἰσχυρὴν ἐκείνην, ἣν ἐμποιοῦσι τὸ θάρρος καὶ ἡ στερεὰ θέλησις. Ἀνίσχυροι εἰς τὰς γνώμας των, ἀνίσχυροι καὶ ἀμφιρραπεῖτες εἰς τὰς ἀποφάσεις των, ἀκολουθοῦσιν ἀκνετες τῇ παρασῶρον αὐτοῦς βουμᾶ.

Ὁ Ἀλέξιος ἐκάθητο μόνος ἐν τῇ ὑπὸ μικρᾶς λογιῆας ἀμυδρῶς φωτιζόμενῳ κοιτῶνι. Τὸ ὠχρὸν τοῦ προσώπου του καὶ αἱ ἡμικλειστοὶ καὶ ἀταρταξῆς αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἐνεφάνον ἐπι καὶ ὁ τελευταῖος τοῦ νόου του σπινθὴρ ἐκινδύνουσε νὰ σβεσθῇ. Αἴφνης ἡ χεῖρ του διητυρόθη αὐτομάτως πρὸς τὸ δεξιὸν αὐτοῦ γόνυ καὶ τὸ πρόσωπόν του παρεμορφώθη ὡς ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν σφοδρᾶς ἀλγηθόνος.

— "Αχ! ἀνέκραξε, πάλιν αὐτοὶ οἱ πόνοι οἱ ἀφόρητοι!

Ὁ Ἀλέξιος ἔπαυσε πρὸ ἐπιῶν ἦδη, ὡς εἶπομεν, ἐπὶ ἰσχυθῶς, ἣτις συνήθως κατὰ τὰ δύο πρῶτα τέταρτα τῆς σελήνης τῇ ἐπρόξενει πόρους ἰσχυροῦς καὶ παρορυσμῶς πυρετοῦ. Ἀμειλίκτος κατέτρεχεν αὐτὸν ἡ ἀνίλες νόσος, ἣτις ἐπατείετο καθ' ὅσον τὰ ἐπὶ παρηήρχοντο. Ἀπὸ τινων μνηῶν ὁμοῦ οἱ πόνοι εἶχον ἐξαλειφθῇ καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ὡς ἐκ θαύματος ἐντελῶς ἀπηλλαγμένον τῆς νόσου, ὅτε τὴν νύκτα μετὰ τὰ συμπίουσι εἶτε ἐνεκα τῆς παρατεταμένης εὐωχίας εἶτε ἐνεκα τῶ ἀνακοινηθέντος αὐτῇ σοβαροῦ ἀγγέλουτος, αἱ ἀλγηθόνες ἐπῆλθον σφοδρῶς παρὰ ποτε. Ὡς ὑπὸ πεπυρακτωμένου σιδήρου κεντούμενος περιστρεφετο ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐσφιγγε τὰς χεῖράς του καὶ τὸ γόνυ, καὶ ἐγόγγυζεν ἐκ τοῦ πόνου ὡς παράφρων.

Οἱ δύο φύλακες ἀκούσαντες τὰς φωνὰς του ἔσπευσαν εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ εὗρον τὸν αὐτοκράτορα ἐν καταστάσει ἐλασηνῆ. — Βασιλεῦ, εἶπον· πρέπει ἀμέσως νὰ καλέσωμεν τοὺς ἰατροῦς. — Τοὺς ἰατροῦς; ἐπιθύρρισε ὁ Ἀλέξιος· καὶ τί θὰ μὲ ὤφελῆσῃσιν οἱ ἰατροί; — Εἰπέ, εἰπέ, βασιλεῦ, ἠρώτησεν οἱ δύο αὐλικοί, τί ὀφείλομαι νὰ πράξωμεν; — "Αχ! ἀπαλλάξαι με ἀπὸ τοὺς ἀφορητοὺς τοῦτους πόρους! ἐκράυαζεν ὁ Ἀλέξιος· βοήθησατέ με! Τίς δύναται νὰ μὲ βοηθήσῃ;... Νὰ τῇ δώσω τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου... νὰ τὸν καταστῆσαι σανατοκράτορά μου... — Νὰ καλέσωμεν τὸν Ἰάκωβον Μελίσιον; εἶπεν ὁ ἔτερος τῶν αὐλικῶν — Ὁ Μελίσιος

εἶναι γέρον καὶ πολὺπειρος ἰατρός, καὶ ἀεῖποτε σὲ περιποιήθη, βασιλεῦ, καλλίτερον τῶν ἄλλων.

— Ὁχι, ὀχι, δὲν θέλω τὸν Μελίσιον, ἐστὲναζεν ὁ Ἀλέξιος — καὶ ὁ Μελίσιος εἶναι ὡς οἱ ἄλλοι — Δὲν τὸν θέλω — δὲν τὸν θέλω! Καὶ ἰσχυρότεροι καθίσταντο αἱ ἀλγηθόνες καὶ φρικτότερον ἢ λλοῦστω τὸ πρόσωπον τοῦ πάσχοντος ἡγεμῶνος. Αἴφνης ἀνεπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρου, ἔλαβε σιδηρᾶν αἰχμὴν δόρατος, κειμένην ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης, καὶ διέταξε νὰ πυρακτώσωσιν αὐτήν. Ὁ Ἀλέξιος εἶχε πρὸ πολλοῦ συλλάθει τὴν ἰδέαν ὅτι πεπυρακτωμένος σιδηρὸς ἦτο ἡ μόνη θεραπεία, ἀλλὰ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ μεταχειρισθῇ τὸ μέσον τοῦτο ἐνεκα φόβου. Ἡδῆ ὁμοῦ οἱ πόνοι εἶχον καταστῇ τοσοῦτον ἀφόρητο, ὅστε ἀπεφάσις καὶ τὸ ἔρχατο τοῦτο μέσον νὰ δοκιμάσῃ.

Τῇ ἔφερον τὴν πεπυρακτωμένην αἰχμὴν, καὶ ὁ Ἀλέξιος ἐπέθεσεν αὐτήν ἐν τῇ πρῆμοσαν σπουδῇ τῆς ἀπελπισίας ἐπὶ τοῦ νοσοῦντος ποδός. Ἐτριξε ἦτο ἡ μόνη θεραπεία, ἀλλὰ μέχρι τῆς σιγῆς ἐκείνης οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ μεταχειρισθῇ τὸ μέσον τοῦτο ἐνεκα φόβου. Ἡδῆ ὁμοῦ οἱ πόνοι εἶχον καταστῇ τοσοῦτον ἀφόρητο, ὅστε ἀπεφάσις καὶ τὸ ἔρχατο τοῦτο μέσον νὰ δοκιμάσῃ.

Τῇ ἔφερον τὴν πεπυρακτωμένην αἰχμὴν, καὶ ὁ Ἀλέξιος ἐπέθεσεν αὐτήν ἐν τῇ πρῆμοσαν σπουδῇ τῆς ἀπελπισίας ἐπὶ τοῦ νοσοῦντος ποδός. Ἐτριξε ἦτο ἡ μόνη θεραπεία, ἀλλὰ μέχρι τῆς σιγῆς ἐκείνης οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ μεταχειρισθῇ τὸ μέσον τοῦτο ἐνεκα φόβου. Ἡδῆ ὁμοῦ οἱ πόνοι εἶχον καταστῇ τοσοῦτον ἀφόρητο, ὅστε ἀπεφάσις καὶ τὸ ἔρχατο τοῦτο μέσον νὰ δοκιμάσῃ.

— Βοήθεια! Βοήθεια! ἀνέκραξεν ὁ δυστυχῆς... Δὲν ἀντέχω πλέον! Βοήθεια... Ἄ! ὁ θάνατος, ὁ θάνατος!...

Καὶ λιποθύμους κατέπεσεν ὁ Ἀλέξιος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Οἱ δύο αὐλικοὶ ἔσπευσαν τότε νὰ καλέσωσι τοὺς ἰατροῦς. Καὶ ἦλθον ἀμέσως οἱ ἰατροὶ καὶ εὗρον τὸν ἡγεμῶνα λιποθύμῳ ἐπι· προσέθηκεν δὲ εἰς περιόδον τῶν θαυμάτων πληγῶν του. Λιποθύμους μετεκομισθὲν ὁ Ἀλέξιος εἰς τὴν κλίνην του, ἔπῃαι ἔμεινεν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν προσοραμῶντων ἰατρῶν.

Ὡς ἀστρατὴ διεδόθη ἡ εἴδησις τῆς αἰφνιδίως ταύτης προσβολῆς τῆς νόσου τοῦ αὐτοκράτορος ἀνὰ τὰ ἀνάκτορα καὶ ἐκεῖθεν ἀνὰ τὴν πόλιν.

— Ὁ αὐτοκράτωρ ἀπέθανεν, ἔλεγον οἱ μὲν. — Ὁ αὐτοκράτωρ παρεφρόνησεν, ἔλεγον οἱ ἄλλοι.

(Ἐπιτα συνέχεια.)

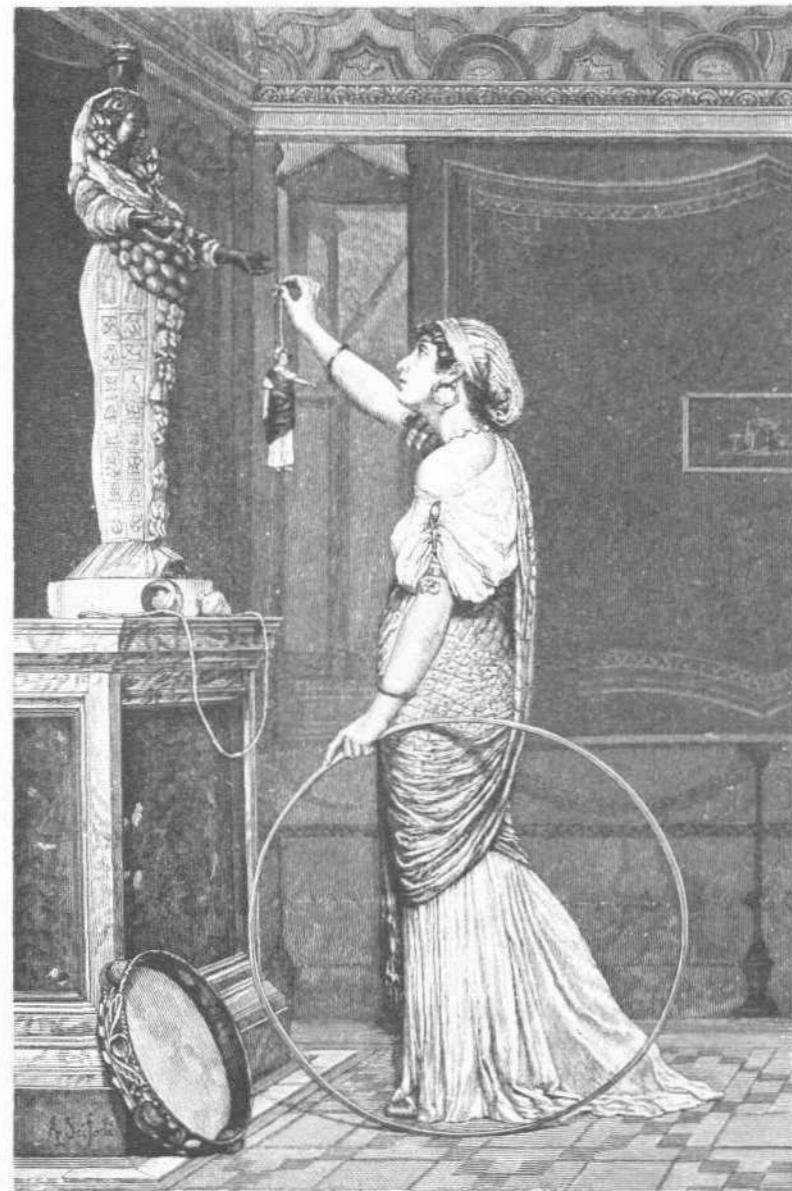

ΘΥΣΙΑ ΠΡΟ ΤΟΥ ΑΓΑΛΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ.

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 232.)

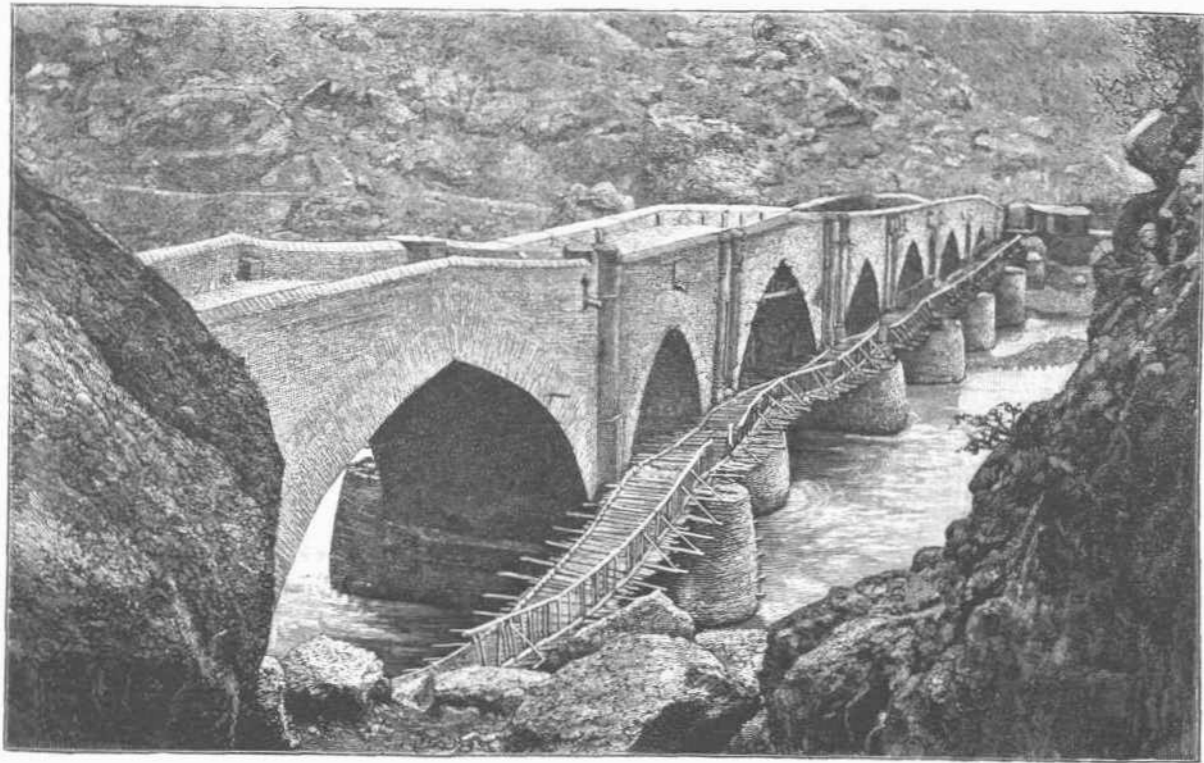
Ἡ παραθευμένη εἰκόνη παρὶστᾶ θυσίαν προσφερομένην τῇ θεᾷ Ἀρτέμιδι ἐν ποταμῷ Ἐρφέσῳ. Ἡ λατρεία τῆς Ἀρτέμιδος ἦτο ἀρχαιότατη καὶ διαδεδομένη εἰς πλείστας ὄσ

τὴν ὄρεινὴν ἐκείνην θέσιν ἄνεμος τοσοῦτον σφοδρῶς, ὥστε πολλάκις καὶ ἵππον καὶ ἵππᾶ ἀνατρέπει. Ὁ ἄνεμος οὗτος πνέει τακτικῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἔτους, καὶ εἶδει νὰ φθάσωμεν πρὸ τῆς μεσημβρίας εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμὸν. Τοῦτο καὶ ἐγένετο, καὶ περὶ τὸ ἔσπερας εὐρέθημεν ἐν θέσει πλήρει ἀγρίας καλλονῆς. Πανταχόθεν ὑψηλά, παρῶδῃ ὄρη, ἀνερχόμενα τὰς δύο ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ μακρὰ γέφυρα πλινθόκτιστος, πρὸς τὴν ὁποίαν φέρει ὁδὸς εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνος καὶ κατωφερής. Ἡ γέφυρα αὕτη εἶναι μετὰ τὴν γέφυραν τῆς Ἰσπαχάνης ἡ μεγαλύτερα ἦν εἶδον ἐν Περσίᾳ. Ἡ γέφυρα στηρίζεται ἐπὶ λιθοκτίστων στερεῶν θεμελίων καὶ ἔχει ὀκτὼ θόλους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ῥεῖε ὁ ποταμός. Ἐπὶ τῆς ἐτέρας ἄκρας τῆς γεφύρας ὑπάρχει μικρὸν τελωνιακὸν κατάστημα, ἐν ᾧ ὑπεβλήθησαν αἱ ἀποσκευαὶ μας εἰς ἐξέτασιν. Ἡ ἐξέτασις ἡμῶν δὲν ἦτο αὐστηρά, διότι περιγεύομεθα ἔχοντες συστατικά τοῦ ἡγεμόνος τῆς χώρας πρὸς τὰς διαφόρους ἀρχάς. Κάμψαντες τὸν μικρὸν οἰκίσκον τοῦ τελωνοφύλακος εὐρέθημεν μετ' ὀλίγον ἐντὸς μικρᾶς χαριστάτης κοιλάδος, ἣν διασρέχει ἐλικοειδῶς ῥέων ὁ θαλασσικὸς λεγόμενος ποταμός. Πρὸς νότον ὑψοῦνται ἀπότομοι σιρραὶ ὄρειναι, ἦν αἱ κορυφαὶ ἀγριωπὰ ἔρριπτον θλέμματα πρὸς τὴν κοιλάδα. Ἦτο ἤδη νύξ τις ἀφίχθημεν εἰς τὸ χωρίον Γεντσέ, ἔπου παρεχωρήθη ἡμῖν ὀλόκληρον τὸ ἄνω πάτωμα τοῦ ταχυδρομικοῦ καταστήματος. Ἐνταῦθα ἐπεσκέψθησαν ἡ-

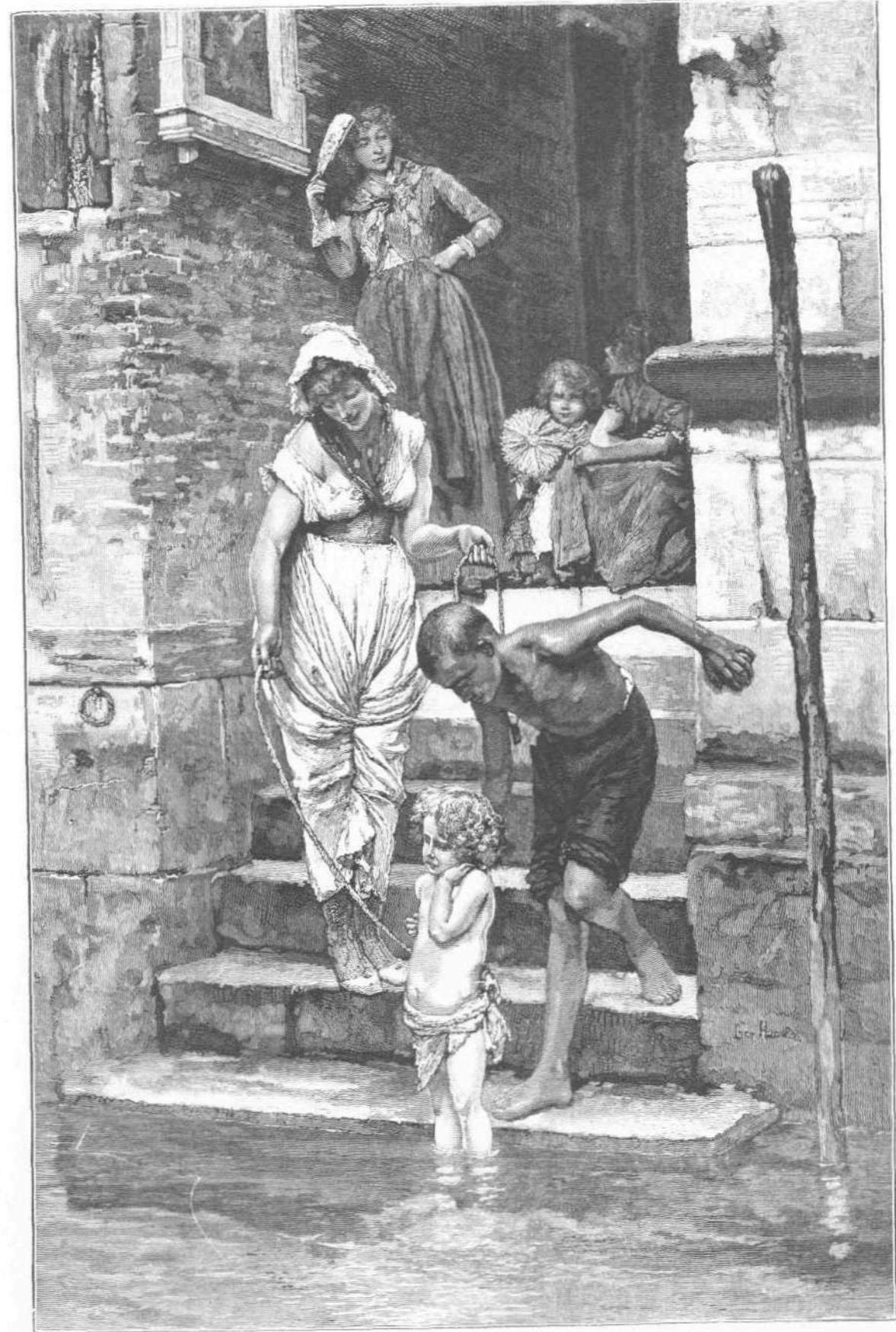

ΠΡΟ ΤΟΥ ΑΓΑΛΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ΕΝ ΕΦΕΣΩΙ.

μᾶς εὐθὺς οἱ πρόκριτοι τοῦ χωρίου, ἄνθρωποι φιλήσυχοι καὶ εὐπροσήγοροι, μεθ' ὧν ἐπὶ πολλῇ συνδιελέχθημεν περὶ διαφόρων πραγμάτων καὶ ἰδίως περὶ τοῦ Σάχη, ὃν πάντες ἐσέβοντο καὶ ἠγάπων. Εἰς τῶν ἀνδρῶν τούτων διηγήθη ἡμῖν καὶ τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον ἐκ τοῦ βίου τοῦ Πέρσου ἡγεμόνος, ὅπερ ἀποδεικνύει τὴν ἄκραν αὐτοῦ ἀγαθότητα. Ἡμέραν τινὰ ὁ Σάχης θηρεύων ἐπὶ τοῦ ὄρους Δεμαβένδα, εἰς ἐξ ὧρῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πρωτεύουσας, ἐπλανήθη καὶ ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τῆς συνοδείας του. Ὁ καιρὸς ἦτο ἄθλιος, ἡ θέσις ἀγρία καὶ ἐρημος. Αἴφνης ὁ ἡγεμὼν ἐλέπει ἔμπροσθέν του χωρικόν, τοῦ ὁποίου τὸ φορτωμένον ζῶον ὀλισθήσαν εἶχε καταπέσει. Προσεπάθει ὁ χωρικός διὰ φωνῶν καὶ ραβδισμάτων νὰ ἐγείρῃ τὸ ζῶον, ἀλλ' εἰς μάτην· ἰδὼν δὲ τὸν Σάχην, ὃν δὲν ἐγνώριζε, προσεκάλεσεν αὐτὸν ἀποτόμως νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ὁ ἡγεμὼν ἔσπευσε νὰ δράμῃ εἰς βοήθειαν, ἀλλὰ τοσοῦτον ἀδεξίως ἐφέρετο, ὥστε ὁ χωρικός ἤρξατο ἐπιπλήττων αὐτόν. "Εἶσαι καὶ σὺ ἐξ ἐκείνων, τῷ εἶπεν, οἵτινες οὐδὲν ἄλλο γνωρίζουσιν, ὡς ὁ Σάχης μας, ἢ νὰ φρονέωσι τὰ ζῶα." Ὁ ἡγεμὼν ἔκαμεν ἐσχάτην ἀκόμη ἀπόπειραν καὶ κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους ν' ἀνορθώσῃ τὸ ζῶον μετὰ τοῦ φορτίου του. Εἶτα δὲ στραφείς πρὸς τὸν χωρικόν, τῷ εἶπεν· "Ἐγὼ εἶμαι ὁ Σάχης ἰδοὺ λάβε τὰ πάντα αὐτὰ χρυσᾶ νομίσματα, τὰ ὁποῖα σοὶ χαρίζω ἀντὶ τῶν δύο ὠτίων σου, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ σοὶ ἐκρίνω διὰ τὸν ἀγενῆ σου τρόπον."

ΓΕΦΥΡΑ ΕΝ ΠΕΡΣΙΑΙ.

ΕΘΙΜΑ ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑΙ.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΚΟΛΥΜΒΗΜΑ.

(Μετά εικόνας, 6ρα σελ. 233.)

ΕΝ τῷ προλαβόντι ἡμῶν τεύχει εἴπομεν ὅτι ἠβέλωμεν προσεχῶς δημοσιεύσει καὶ ἀλλῆν εἰκόνα τοῦ εὐφρούς Ὀλλανδοῦ καλλιτέχνου van Hannen, ὅστις ἰδίως μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἀπεικονίζει σκηνάς ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου. Σήμερον ἐπομένως παραθέτομεν ὡραιωτάτην εἰκόνα "τοῦ πρώτου κολυμβήμα", ἥτις εἶναι ἐκφραστικωτάτη. Ἡ εἰκὼν αὕτη, ἣν ἤγγρασε πρὸ τινος εἰς τὴν πλουσιωτέραν Ἀγγλῶν Μαικηνῶν, ὁ κ. Γ. Ἐλλιοτ, παριστᾷ μικρὸν ἐπεισόδιον ἐκ τοῦ βίου ἐν Βενετίᾳ, ἕνωσ ἐν καιρῷ θέρου συντάτα παρυσιαίεται τοιαύτη σκηνή, μήτηρ προσπαθοῦσα νὰ διδάξῃ τὸ μικρὸν τῆς τέχνης τὸ κολυμβήμα. Ὁ μικρὸς παῖς φοβεῖται καὶ δὲν ἀποφασίζει νὰ προχωρήσῃ περισσότερον ἐν τῷ ὕδατι, ἂν καὶ ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ μήτηρ τὸ προτρέπει καὶ ὁ ὑπέρθετος τῆς οἰκίας ζητεῖ νὰ τὸ ὑποστηρίξῃ, παριστῶν αὐτὸ ὅτι τὸ πρᾶγμα οὐδὲν αὐτὸ ἐκινδυνεύει εἶναι. Ὅσοι εἶδον τὴν εἰκόνα ταύτην ἐθαύμασαν τὸν ἀμίμητον αὐτῆς χροματισμὸν καὶ τὴν ὀλην σύνθεσιν, ἥτις ἐμφαίνεται θαθείας μελέτας εἰς τὰ τοῦ βίου τοῦ βενετικῆ λαοῦ. Ὁ ἐπισηφεθεῖς τὴν Βενετίαν δύνανται εὐκόλως νὰ πεισθῇ περὶ τοῦτου.

ΤΟ ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΤΩΝ ΜΕΓΙΣΤΑΝΩΝ.

Ἐπὶ Χρ. Παπαδοπούλου.

ΜΕΤΑΣΥ τῶν ἀρχαίων περικαλλῶν οἰκοδομῶν τῶν πάλαι ποτὲ περιουσιωσῶν τὴν περίευστον Ἀμμοχώστον ἠρθήμετον καὶ τὸ Ἀνάκτορον τῶν Μεγιστάνων (Palais de la Seigneurie), ἔργον τῶν Λουσιναιῶν ἡγεμόνων, καταπεσὸν ἐν τῇ ἀλώσει τῆς πόλεως. Τὸ Ἀνάκτορον τοῦτο περιστρέφεται ἐκατέρωθεν ὑπὸ τοίχων καὶ ἔχει μῆκος 80 γ. μ., καὶ πλάτος 40, κείμενον ἐν μέσῳ τῆς πόλεως ἀπέναντι τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ἐκ τῆς ἀρχαίας κалλονῆς αὐτοῦ σώζονται οἱ ὑψιστεῖς αὐτοῦ τοίχοι, λείψανα τοῦ παρρηγημένου κάλλους καὶ μεγαλείου αὐτοῦ.

Πρὸς ἀνατολὰς ὑπάρχει ἡ πόλη τῆς εἰσοδου φέρουσα ἀνωθεν αὐτῆς τὸ σὺμβολον τῆς τῶν Λουσιναιῶν δυναστείας, καὶ τέσσαρες κίονες στοιχῆδον τεθεμελίω ἔκ γρανιτου κωνοῦ χρώματος ἐπὶ βάσεων λίθινων. Ἐκτὸς τῆς ἀφιδωτῆς ταύτης εἰσοδου ὑπάρχει ἔτερα λίθινος ἀφιδωτὴ εἰσοδος, δι' ἧς εἰσέρχεται τις εἰς τὸ ἐσώτερον τῶν Ἀνακτόρων. Τὸ ὕλικὸν τῆς οἰκοδομῆς ταύτης, οἱ κίονες μετὰ τῶν ἐτέρων κοσμημάτων, ἀξίον ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ μελέτης, μετακοιμήθησαν ἐκ τῆς ἀρχαίας Σαλαμῖνος. Ἐπὶ τῶν λίθων τῶν τοίχων τούτων φαίνονται κεχαραγμένα διάφορα στοιχεῖα, παρεμπερῆ τοῖς ἀρχαίοις κυπριακοῖς στοιχείοις, ἅπερ ἐτίθεντο ὑπὸ τῶν ἐργατῶν πρὸς διαστολὴν τῆς ἡμερησίας ἐργασίας αὐτῶν, ὡς ἀρκτικά τὸ ὄνομα αὐτῶν. Ἀλλ' ἐξίστω μοι εἰπεῖν, ὅτι τὰ στοιχεῖα ταῦτα καθ' ἡμᾶς εἰσὶ συμβολικά καὶ τυγχάνουσι παρεμπερῆ τοῖς ἱερογλυφικοῖς*) καὶ σημαίνουσι Θεὸς ἀρωγὸς ἦτοι ὁ Θεὸς εἴη ἀρωγὸς ἐπὶ τοῦ ἔργου τούτου. Τὸ τοιοῦτον εἶθαι παρ' ἅπασιν τοῖς ἀσιατικοῖς ἔθνεσιν, ἅπανα κοσμοῦσιν ἔσθθεν τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν αὐτῶν δι' ἀντηρημένων

*) Ὅρα Νερουτζου Βέη, ἱατροῦ, λεζίκων ἱερογλυφικῶν καὶ Δ. Μασγονᾶ, περιοδικὸν Μανέθων, περιέχον μεταφράσεις ἱερογλυφικῶν στήλων καὶ ἐπιγραφῶν φυλλῶδ. Α'. πίν. Α'. ἀρ. 5. ἐκδοθὲν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1880.

πινακῶν κομψῶν κεκοσμημένων ποικίλοις χρώμασι, γράφοντα τὸ Μασσαλέην, συμπλεγματικῶν ἐντὸς περιούχῃς τινος διὰ μονογραμμικῶν στοιχείων, δηλοῦντων τὸ παρ' ἀρχαίους Ἐρρέτω φρόνος καὶ Ναμεσσεως μὴ δάλη δέλος.

Πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς εἰσοδου τῶν ἀνακτόρων τούτων ἀμφοτέρωθεν ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἐωνόντων σώζονται τέσσαρες ὑψιστεῖς τοῖχοι μετὰ φωταγωγῶν κοσμουμένων ὑπὸ ζωγραφιών, ὧν ἡ ἐμφάνεια καίτοι ἀπαλίσθη οὐχ' ἥτιον ὄμοιος σώζονται ἴχνη τῆς ἀμυδρότης αὐτῶν. Παρὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν τοῦ τοίχου ὑπάρχει θολοειδῆς οἰκοδομή, ἥτις, ὡς φαίνεται, ἐχρησίμευεν ὡς θησαυροφυλάκιον τῶν ἐν τῷ ἀνακτόρῳ οἰκουμένων ἡγεμόνων· ὡς ἐκ τῶν διαφόρων αὐτοῦ διαίρεσεων, τὸ κτεῖρον τοῦτο φαίνεται μοι ὁμοιοσχῆμον τῷ ἐν τοῖς βυζαντινοῖς ἀνακτόροις ὑπάρχοντι θησαυροφυλάκιῳ.

Ἐπὶ τῷ ἔδαφος τοῦ χώρου τῶν ἀνακτόρων ἐστὶν ὑπόκενον· ὑπάρχουσι δύο μέρη κεκαλυμμένα μὲ χῶμα ἀβασιτωμένον σθυναρῶς καὶ τεχνηθέντος, οὕτως ἀφανίζοντες ἐν ἀνάγκῃ κατέρχεται τις εἰς ὑπόγειον, διὰ κλίμακος, ἧς σώζονται βαθμιδες τινες ἐκ πλακῶν κατεργασμένων. Ἐν αὐτῷ ὑπάρχει διπλή σὺριχη, ὧν ἡ μὲν πρώτη ἔχουσα διεθνῶσιν ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς καθ' ὅσον τὸ πλάτος τοῦ νοτίου μέρους περιέχει ὀματῖα τινὰ ἄνευ ὄροφης, ἐκτὸς τοῦ μεσαίου ὀματιῶ, ἐν τῷ σῶζεται εἰς λίθος τῆς ὄροφης ἐνὸς σχεδὸν μέτρον μήκους καὶ 1½ πλάτους, περιέχει δὲ καὶ θυρίδιον εἰς τὸ ἀνατολικὸν αὐτῆς ἄκρον· ἔμπροσθεν τοῦ θυριδίου τούτου εὐρομένον περιστερῆρα φραγικὸν αἰθροῦν· ἐξελεθόντες δὲ τὸ θυρίδιον καὶ διεθνῶσιντες πρὸς τὴν ἐτέραν ἀνατολικὴν σὺριχη εἰς τὴν πρώτην γωνίαν ἀριστέρᾳ ἐντὸς τοῦ παρακειμένου τοίχου εὐρομεν τρία ἀγγεῖα ἀργαῖα μετρίου μεγέθους μὲ ζωγραφίας, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύο εἶχον θεωρασιμὰ τὰ ζεῖλι ἐἰς τινὰ μέρη, τὸ δὲ ἔτερον ἦτο συντετριμμένον εἰς ἐξ τεμάχια. Εἰς τὴν ἐτέραν γωνίαν τοῦ αὐτοῦ μέρους εὐρέθησαν συσσωρευμένα ὀστὰ ἀνθρώπινα καὶ ἔσκεπασμένα μὲ χῶμα, διάφοροι στρατιωτικὰ ἀποσκευαί, χάρτινοι κύλινδροι ἐκ πυρίτιδος, πολυσφαιρα, σφαίραι διαφόρου μεγέθους καὶ τινὰ χάλκινα ἐνετικά νομίσματα· ἡ πρὸς ἀνατολὰς σὺριχη λέγεται ὅτι καταφάνει μέχρι τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ εἰς αὐτῆς πρὸς τὴν λιμένα τῆς θαλάσσης· ἡ δὲ πρὸς δυσμὰς σὺριχη ἀπολήγει μέχρι τοῦ παρακειμένου ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ὅστις ἐτύχχανεν ὁ ἡγεμονικὸς Ναός. Ἐντὸς τοῦ ὑπογείου τούτου ὑπάρχει δεξαμενὴ μεγάλου μεγέθους, ἧς σῶζεται καὶ ἐπιστόμιον λίθινον παρὰ τῷ παρακειμένῳ τοίχῳ τῶν ἀνακτόρων ἐν τῇ παραπλευρῷ ὁδοῖ.

Ἐπισπεπόμενος οὖν τὸν χῶρον τῶν Ἀνακτόρων ὀσημέραι καὶ θῆμα πρὸς θῆμα ἐξετάζων τοὺς ἐν τῷ ἔδαφει νῦν σώζομένους λίθους, κινδύκρانا ὡραίας Ἑλληνικῆς τέχνης διὰ ποικίλων γλυφῶν καὶ ἀνδρείκελα θεωρασιμὰ, σφαίρας διαφόρου μεγέθους, κατώρθωσα πρῶτος νὰ ἀνεύρω τινὰς ἐμπλαστὰς μεσαιωνικῆς ἐποχῆς, αἰτίας δὲν συμπεριεληφθησαν ἐν τῷ συγγράμματι "L'ile de Chypre, sa situation présente et Souvenirs du Moyen-âge par L. de Mas Latrie."

Ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων δημοσιεύομεν μόνον τὴν ἀκόλουθον ἔχουσαν οὕτω·

† M.CCC.XXXII. die III mensis junii
DNŠ Balianus Marabotus
civis Ianu en diem
clausit extremum cujus
anima requiescat in pace.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εὐρήται ἐπὶ τινος μαρμάρου λευκοῦ, ἔχοντος 12 δακτύλων πλάτος καὶ 30 μήκος· ἐν τῷ μέσῳ τῶν γραμμῶν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης γέγλυται ὁ δικέφαλος ἀστὸς· ἡ ἐπιστομὴ αὐτῆς ἐπιγραφῆς ἄνηκει εἰς τινὰ Βαλιάνον Μουραβῆτον πολίτην γενουήσιον ἔλκοντα τὸ γένος ἐξ ἐυγενῶν, καθὰ μέμνηται ὁ Ἀρχιεμανδριτῆς Κυπριανός·*)

Ἐπὶ τοῦ χώρου τῶν Ἀνακτόρων τούτων, μετὰ τὴν ἀλῶσιν τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν ἐκτίσθησαν δύο λίθινοι οἰκοδομαί, ὧν ἡ μὲν χρησιμεῖσι ὡς κατάλυμα τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων (κοδούση), ἡ δ' ἕτέρα ὡς ὀπλοστάσιον καὶ κατοικία τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν, κἀκῶθεν δὲ τῶν οἰκοδομῶν τούτων ὑπάρχουσι καὶ τὰ ἵπποστάσια τῶν ἱππέων.

Ἐν αὐτῷ ἐφωτισθησαν οὐκ ὀλίγα δένδρα ὑπὸ τῶν αὐτῶν Ὀθωμανῶν φυλάκων διατηρούμενα μέχρι τοῦδε, ὡς καὶ θρύσι τις πρὸς ὕδρευσιν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ὡς καὶ τῶν κρατουμένων ἐν ταῖς φυλακαῖς, ταῖς κειμέναις παρὰ τὴν δυτικὴν εἰσοδον τῶν ἀνακτόρων τούτων.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ἐν Ἀμμοχώστῳ σωζομένου Ἀνακτόρου τῶν Μεγιστάνων, τοῦ μόνου λειψάνου τῆς τῶν Λουσιναιῶν δυναστείας.

ΟΙ ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΥΘΟΙ.

Μετά εικόνας, 6ρα σελ. 236.)

(Συνέχεια)

ΟΙ ἐγγαστρίμυθοι διαίρουνται κατά τὴν εἰδικωτάτη των εἰς διαφόρους κατηγορίας· οἱ μὲν μιμοῦνται φωνὰς ζώων, πτηνῶν, τῶν κρῶν ἐργαλειῶν κ. τ. τ., οἱ δὲ τὸν ἦχον μουσικῶν ὀργάνων· ἄλλοι ἔχουσι τὴν ἐπιτηδεύτητα νὰ μιμῶνται τὸν θόρυβον πλήθους τινὸς ἀνθρώπων, ἢ συντάγματος στρατιωτικῶν θαυίζοντων ἢ καὶ λιτανείας· ἄλλοι τέλος ἔχουσι νευρόσπαστα, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὅτι ὁμιλοῦσιν. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας συγγραφεῖς διηγοῦνται ὅτι ἐν συναγωνισμῷ τινι μεταξὺ ἡθοιοῦ καὶ χωρικοῦ, καθ' ὃν ἐπρόκειτο νὰ μιμηθῶσι τὰς φωνὰς μικροῦ χοῦρου, τὸ πλήθος τῶν ἀκρατῶν ἔκρινεν ἀξίον τοῦ θραβεῖου τὸν ἡθοιοῦν καὶ εὐρίστῃ τὸν χωρικόν. Οὗτος δὲ ἀνοίξας τὸν μανθῶν του εἶδειται ὅτι ἐκράτει ὑπ' αὐτὸν μικρὸν χοῦρον, ὅστις ἤρξατο φωνάζων, καὶ οὕτως ἐνόησαν οἱ ἀκραταὶ ὅτι ἡ κρίσις αὐτῶν ἦτο ἄδικος καὶ ἐσφαλμένη.

Σήμερον συντάτα θλιπόμεν ἐγγαστρίμυθος μιμουμένους τὰς φωνὰς τῶν διαφόρων ζώων καὶ αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὀρνίθων καὶ τῶν μικρῶν πτηνῶν καὶ ἰδίως τῆς ἀηθόνας. Περὶ γινωστοῦ τινος ἡθοιοῦ τοῦ Γάλλου, ὅστις εἶχε τὴν ἐπιτηδεύτητα ταύτην, διηγοῦνται τὸ ἐξῆς ἀνεκδοτόν. Ἐπανειλημμένος ὁ θυρωρὸς τῆς οἰκίας, ἐν ἣ κατέκει ὁ ἡθοιοὺς διεμαρτυρήθη κατά τῆς εἰσαγωγῆς ζώων, κυνῶν καὶ γαλῶν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπερ ἀπρηγορεῖτο τῷ ἡθοιοῦ διὰ τοῦ ἐνοικιασθέντος. Ἐρῶνῆς δὲ γενουμένης ἀπαδείχθη ὅτι ὁ τῶσόν κἀκῶς μιμούμενος τὰς φωνὰς τῶν διαφόρων ζώων ἦτο αὐτὸς ὁ ἡθοιοὺς.

Ὁ Ἀγγλος συγγραφεὺς Στιούαρτ διηγεῖται περὶ ἐγγαστρίμυθου τινός, ὅστις ἐμίμειτο τὸν θόρυβον τοῦ βορείου ἀνεμού πνεόντος διὰ ἡμιτη-

*) Ἱστορία χρονολογικῆ τῆς νήσου Κύπρου ἔκδοθῆσα ἐκ διαφόρων ἱστορικῶν καὶ ἐκδοθῆσα ἐν Ἐντίφ 1788. σελ. 273.

νεωγμένων θυρῶν ἢ παραθύρων· "Πολλάκις εἶδον, λέγει ὁ συγγραφεὺς οὗτος, τὸν ἐγγαστρίμυθον ἐπαναλαμβάνοντα τὴν παιδιὰν ταύτην ἐν καφενείῳ καὶ τοὺς παρευρισκομένους ἐξετάζοντας ἐπισταμένους ἂν ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά ἢ ἐπιθέτοντας τὸν πῖλον των ἢ καὶ κομμένοντας τὸν ἐπενδύτην των ὄψεως μὴ κρουλοῦσιν."

Μία τῶν εἰδικωτέρων ἐγγαστρίμυθων τινων εἶναι νὰ μιμοῦνται, κεκρυμμένοι ὄντες ὀπισθεν παραπετάματος, συνδιαλέξει πολλῶν ἀνθρώπων, ὁμιλοῦντων ταυτοχρόνως καὶ μαγαλοφῶνως. Εἰς τῶν ἐπιτηδεύσεων ἐγγαστρίμυθων τούτων ἦτο ὁ Γάλλος Βιβιδί, ὅστις κεκρυμμένος ὀπισθεν παραπετάματος ἐν αἰθούσῃ ἐμίμειτο τὸ ἔγμα ὀλοκλήρου συντάγματος, τὸν ἦχον τῶν σαλπῆγων, τὸν τυμπάνου, τὰ προστάγματα τῶν ἀξιωματικῶν καὶ αὐτὰ ἐπὶ τὰ ἐπιφωνήματα τοῦ παρακολουθούστος τοὺς στρατιωτὰς πλήθους. Ἐτερος πάλιν ἐγγαστρίμυθος, ὁ Ἀγγλος Fitz-James ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐμίμειτο τὸν θόρυβον λιτανείας ἢ θρησκευτικῆς πομπῆς διαβαίνουσας ὑπὸ τὴν θολωτὴν πόλιν μοναστηρίου μὲ τὰς ψαλμοφῶνας τῶν ἱερῶν, τῶν ψαλτῶν καὶ τῶν παιδίων. Ὁ ἀκρατῆς ἐνόμιζε πρᾶγματι ὅτι εἰς μικρὰν ἀπόστασιν διέβαιναν ἢ πομπὴ καὶ μεγάλως ἐξεπλήττετο θλιπὼν ἐμφανίζόμενον ὀπισθεν τοῦ παραπετάματος τὸν ἐγγαστρίμυθον μόνον.

Πολλοὶ ἐγγαστρίμυθοι κἀνονοῦσι ὁμιλοῦντα ἀντικειμένα σῆμα καὶ ζῶα· εἰς τῶν ἐπιτηδεύσεων εἰς τὸ εἶδος τοῦτο ἦτο ὁ Γάλλος Comte, ὅστις κατηγορηθεὶς ποτε ὡς μάγος ἐν Φριεβούργῃ ἐκινδυνεύει νὰ ῥιφθῇ ζῶν ἐν καιροῦν κλιθήνη παρὰ τὰν τελοσθεμῶν χωρικῶν. Αἰφῆνης ἀκούεται θρονώδης φωνὴ ἐξερχομένη τοῦ κλιθάου καὶ οἱ χωρικοὶ ἐφυγον ἐντρομοί. Ὁ τὴν φωνὴν ταύτην ἀφείθε ἦτο ὁ Comte, ὅστις διὰ τοιοῦτο τρόπον ἐσώθη.

Πολλάκις ἐγγαστρίμυθοι συνδιαλέγονται ἐπὶ πολλῶν ὄρων μετὰ ξυλίνης κούκλας, ἣν κρατοῦσιν εἰς τὴν χεῖρα. Διηγοῦνται ὅτι ἐν Ἰρλανδίᾳ ὁ θεοπῶνος Μέγγεν, ὅστις ἦτο ἐπιτηδεύτας ἐγγαστρίμυθος συνδιαλέγετο ἡμέραν τινὰ μετὰ τῆς μικρᾶς κούκλας του. Ἀξιωματικὸς τις, ἰδὼν δὲ τὸ Μέγγεν ἔθετε τὴν κούκλαν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου του ὄρησε κατ' αὐτοῦ, ὅπως θεσθαυθῇ ἂν ἡ κούκλα ἦτο πρᾶγματι ξυλινῆ· αἰφῆνης ἡ κούκλα ἐξέβαλε φωνὰς ἀπελευστικὰς· ἐντρομος ὕπερβωρην ἐν ἀξιωματικὸς καὶ ὁ Μέγγεν ἐξαγαθὼν τὴν κούκλαν του εἶδειται ὅτι αὕτη ἦτο ἐν τεμάχιον ἀκαταργάστου ἐύλου περιβεβλημένη διὰ ὑφάσματος. Τοιαῦτα ὁμιλοῦντα ἀνδρείκελα ἐπιδεικνύοναι σήμερον καθ' ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἐδρώπης, καὶ ὁσάκις ὁ ἐγγαστρίμυθος, ὁ κινῶν αὐτὰ καὶ ὁμιλῶν, εἶναι ἐπιτηδεύς, εὐκόλως ἀπατάται ὁ ἀκρατῆς, ὅστις νομίζει ὅτι αἱ διάφοροι φωναὶ καὶ λέξεις ἐξερχονται ἐκ τῶν χειλέων τῶν παραθεσιμῶν ξυλίνων μορφῶν (ἔρα τὴν εἰκόνα).

Ἡ τέχνη τῆς ἐγγαστρίμυθίας βασίζεται ἐν πρώτοις ἐπὶ φαινομένους ἀκουστικῶν, ἐκ τῆς δυσκολίας δηλ. ἣν ἔχει τὸ οὖς τοῦ ἀνθρώπου νὰ διακρίνη ἐκ τίνος ἀκριβῶς σημείου ἐρχεται ὁ ἀκουόμενος ἦχος. Εὐκόλον εἶναι ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἀβεβαιότης αὐτῆς τῆς διευθύνσεως τῶν ἤχων. Τοιαῦτα πειράματα εἰς ἄκρον διασκεδαστικὰ ἐξετέλει πρὸ μικροῦ ἔτι ὁ γνωστὸς Κοῦμπερλανδ ἐν διαφόροις αἰθούσαις. Εἰς τῶν παρόντων ἐκάθητο ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης ἔχων δεδεμένους τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Κοῦμπερλανδ κρατῶν ἐν τῇ χερὶ ἕν πεντόφρακτον δὲ τυπτε περὶ κλειθῆς ἢ δὲ ἄλλου νομίσματος καὶ προσεκάλει τὸν καθήμενον νὰ ὀρίσῃ τὴν διεθνῶσιν καὶ τὴν ἀπόστασιν. Ὅτι ἐπὶ τὸ πλείστον ἀμφοτέραι εἰδίδοντο

ἐσφαλμένα παρὰ τοῦ μὴ θλιπόμενος ἀκρατοῦ πρὸς μεγάλην τοῦ ἀκρατῆρος διασκεδάσειν. Ἐτέρα ἀπόδειξις τῆς τοιαύτης ἀκουστικῆς ἀπότης εἶναι καὶ τὸ σχεδὸν ἀδύνατον νὰ ἐνοήσῃ τις ποῶς εἶναι ὁ πρᾶξερων ἐν φωνῆν, τὸ αὐτοῦ λόγου χάριν, ἐκ πολλῶν καθημένων ἐν μιᾷ σειρᾷ καὶ μηδὲν κινούντων τὰ ζεῖλι.

Ἡ μεγάλη δυσκολία τοῦ ἐγγαστρίμυθου τοῦ ὁμιλοῦστος μετὰ τῆς κούκλας τοῦ εἶναι νὰ μὴ κινήσῃ οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον μῦν τοῦ προσώπου του. Τοῦτο ἐγγεῖται διὰ τινων ἀρχῶν τῆς γραμματικῆς αἰτίας δὲν εἶναι ἢ ἐφαρμογαὶ τῆς φυσιολογίας τῆς φωνῆς. Ἡ φωνὴ, ἡ χωρίζουσα τὴν ὁμιλίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς τῶν ζώων, διαίρεται εἰς ἤχους καὶ φθόγγους. Οἱ ἤχοι ἢ τὰ φωνήεντα ἐφαρμόζονται εἰς ὅλους τοὺς διαρκεῖς θόρυβους, οὗς δύνανται νὰ ἐκφέρωσι τὰ φωνητικὰ ὄργανα. Τὸ α, τὸ ε, τὸ ι π. χ. εἶναι φωνήεντα, διότι δύνανται εἰς ἐπ' ἄπειρον νὰ τὰ προσφέρῃ. Τῶν φωνηέντων ἢ θαυλολογία εἶναι ἀπέραντος. Ἐὰν προσφέρω τις φωνὴν ἀποσύρη, χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ τὴν θέσιν τῶν χειλέων ἢ τῆς γλώσσης, τὴν θέσιν τῆς γλώσσης πρὸς τὸ βάθος τοῦ λάρυγγος, ἔχει τὸν ἔρρονον ἦχον τοῦ φωνήεντος. Ἄλλα ὄμοιος φωνήεντα δὲν ἐπιδέχονται ἔρρονον ἦχον, ὡς τὸ ι. Ἐπομένως οἱ ἐγγαστρίμυθοι δύνανται νὰ προσφέρῃ ὅλα τὰ φωνήεντα καὶ τὰς διεθνήτας χωρὶς νὰ κινήσῃ τὰ ζεῖλι.

Τὸ αὐτὸ δὲν συμβαίνει ὡς πρὸς τὰ σύμφωνα, τὴν ἐνάρθρωσιν μετὰ τῆς φωνῆς, διότι ἡ προφορά συμφώνων τινων ἔχει τοσαύτας δυσκολίας, ὥστε ὁ ἐγγαστρίμυθος δὲν δύνανται ἢ διὰ μεγάλης ἀσκήσεως νὰ τὸ καθορώσῃ χωρὶς νὰ κινήσῃ τοὺς μῦς τοῦ προσώπου. Ἠρῆσαι τότε νὰ κινήσῃ μόνον τοὺς ἐσωτερικοὺς μῦς τῆς γλώσσης.

Τὰ σύμφωνα π. θ. καὶ ἰδίως τὸ μ. παρυσιαί ζουσι μεγαλύτεραν δυσκολίαν καὶ δύνανται εἰς εἰπεῖν, διότι οἱ ἐγγαστρίμυθοι, οἱ θέλοντες νὰ τηρήσωσιν ἀπλότου τῶν χειλέων ἀκίνησιαν, οὐδὲν τῶν τριῶν τούτων συμφώνων προσφέρουσι βρῶτες, ἀλλὰ τὰ συμπληροῦσι δι' ἀρθρωσεως προσεγγιζούσης εἰς τὸ ν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον οἱ ἐγγαστρίμυθοι μιμοῦνται πολὺ καλλιτέρον τὴν γλώσσαν τῶν παιδῶν ἢ ἀμειῶς μεμρρωμένων ἀνθρώπων.

Ἐπομένως ἡ ἐγγαστρίμυθία εἶναι ἐν ἀρχῇ μάλλον φαινομένους ἀκουστικῶν, θαυμῶδον δὲ διὰ τῆς ἔξεως οἱ ἐγγαστρίμυθοι καθορῶσι νὰ ὁμιλῶσι χωρὶς νὰ κινῶσι τοὺς μῦς τοῦ προσώπου. Οἱ ἐγγαστρίμυθοι ἐπωφελοῦνται τῆς ἀρχῆς ταύτης τῆς ἀκουστικῆς, καθ' ἣν τὸ οὖς τοῦ ἀκρατοῦ δυσκόλως ἀντιλαμβάνεται ὅπως ὀρίσῃ ἐκ ποίου σημείου παραέρχεται ὁ ἦχος. Τὴν ἀπάντη δὲ ταύτην παράγει ὁ ἐγγαστρίμυθος ἐπὶ ὀριστικωτέραν διὰ τῆς διευθύνσεως τοῦ θλιμματός του ἢ τοῦ δακτύλου του, ὅστις δεκνύει σημεῖον ἐξ οὗ θέλει νὰ παράγῃ τὸν ἦχον· ὁ δὲ ἀκρατῆς νομίζει ὅτι ἀπαρτῆς τῶν χειλέων τῶν παραθεσιμῶν ξυλίνων μορφῶν (ἔρα τὴν εἰκόνα).

Προσθετέον εἰς τοῦτο ὅτι οἱ ἐγγαστρίμυθοι προσφέρουσι τὰς λέξεις πολλάκις ἄριστως ὡς διὰ μυστηριώδους φωνῆς. Πρὸς ἐπίτευξιν ἤχου ἀμυδρῶν, ὅπως φαίνεται ὅτι ἐρχεται μακρόθεν ὁ ἐγγαστρίμυθος ἀποσύρει τὴν γλώσσαν πρὸς τὸν ὠρανίσκον, σχηματίζων οὕτως εἶδος διαφράγματος, δι' οὗ ἡ φωνὴ ἐξέρχεται ἀδύνατος. Ἄμα τότε αἱ λέξεις προφέρονται διὰ τοῦ λάρυγγος, ἡ φωνὴ φαίνεται προερχομένη ἐκ μέρους κεκλισμένου, οἷον ἐκ σπηλαίου, ἐκ πυξίδος, ἐκ θαρελίου ἢ ἐρμαρίου. Ὅταν δὲ αἱ λέξεις προφέρονται διὰ φωνῆς ἐξείας, τότε ἡ φωνὴ θὰ φαίνεται προερχομένη ἐκ τῆς ὄροφης τοῦ ὀματιοῦ ἢ ἐκ σημείου ὕψηλοῦ, οἷον τῆς κορυφῆς

δένδρου, τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος κλίμακος ἢ καὶ στέγης γειτονικῆς οἰκίας. Ἀλλὰ πρὸς παραγωγὴν τῶν ἀμυδρῶν τούτων ἤχων ὁ ἐγγαστρίμυθος ὀφείλει νὰ οἰκονομῇ εὐστόχως τὴν ἀναπνοὴν του, ὅπως ἡ φωνὴ μὴ ἐξέρχηται καθαρὰ τοῦ στόματος.

Ὁ διάσημος φυσιολόγος Richerand λέγει περὶ τοῦ Ἀγγλοῦ ἐγγαστρίμυθου Fitz-James· "Ὅλοι ὁ μηχανισμὸς του συνίσταται εἰς μίαν θραεῖαν καὶ θαυμιαίαν ἀποβολὴν τοῦ ἀέρος, ἧς προηγεῖται ἐκάστοτε ἰσχυρὰ ἀναπνοὴ, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἐγγαστρίμυθος εἰσάγει εἰς τοὺς πνευμονώδες του ἰσχυρὰν δόσιν ἀέρος, ὃν ἀποπέμπει κατ' ὀλίγον."

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀπαιτούμενην μετατόπισιν τῶν ὀργάνων πρὸς ἀπομίμησιν τῆς φωνῆ

ΤΟ ΔΣΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΝΙΟΥ.

Διήγημα εκ του Αγγλικού.

Γυνή δαιώπια και προσέβλεπε τον πατέρα μου με όφθαλμούς περιθιασμένους.

Πάντες έμείναν ενσεί. Είχαν εις την συνειδησίαν της ένοχήν τινά μουσικήν; 'Ο άνακριτής μόνος έχαιρεν δσφ περισσότερον έδλεπε την κυρίαν Πάρσθη τεταραγμένην και σιωπώσαν.

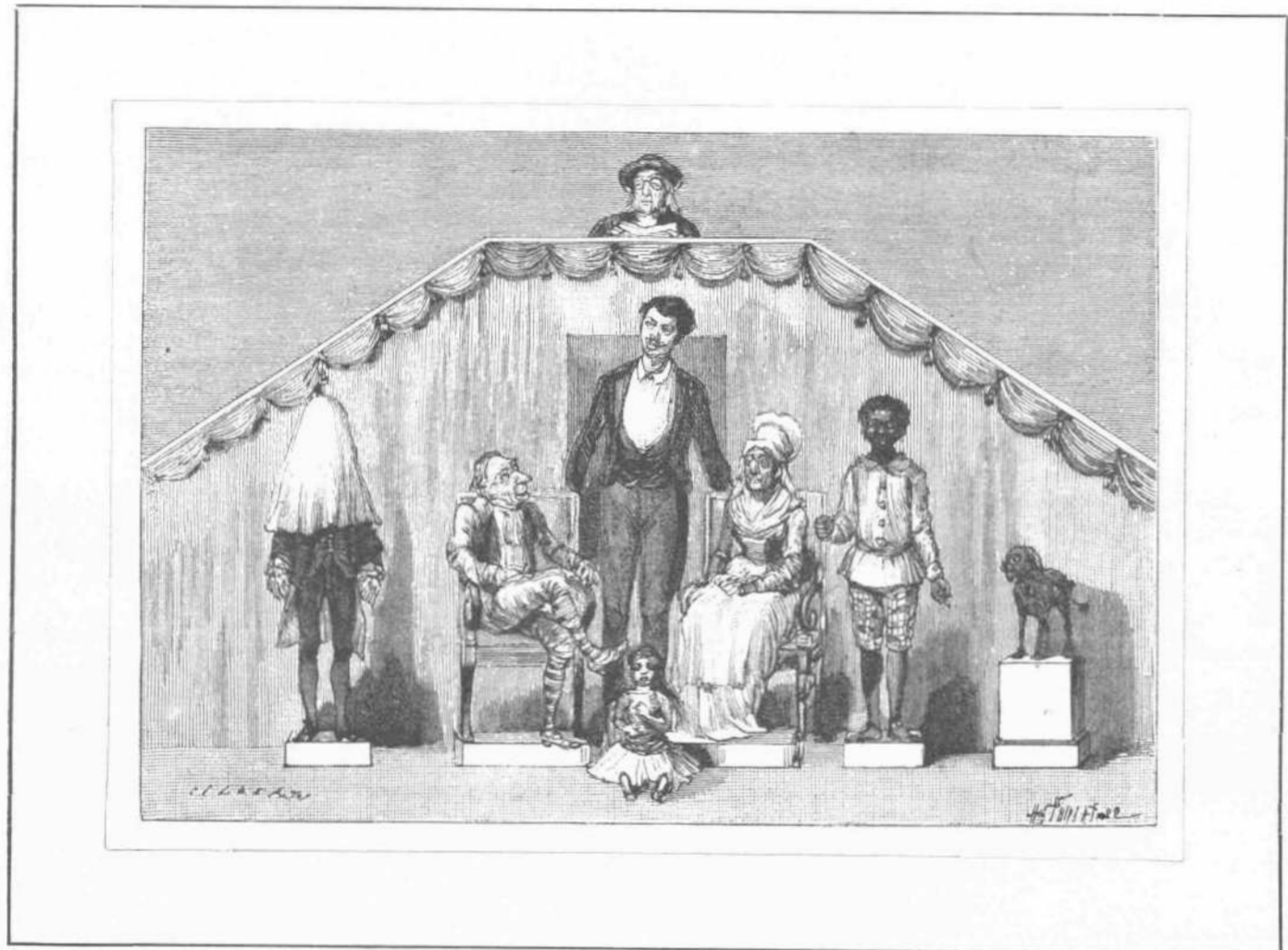
— Μάθετε, κυρία, ειπεν ο πατήρ μου, ότι εγώ δέν άπατώμαι. 'Εάν δέν άπαντήσητε εις την γενομένην ύμιν έρώτησιν, νά ήσθε δεθαία ότι θά διέλθητε την νύκτα ταύτην εν τή φυλακή. 'Ηξεύρετε ότι ο αξιόλογος ούτος κύριος

το έσπέρας ήτο μετά της θυγατρής της Μαρίας 'Αννης εν τή οικία, δετε έκρούσθη ο κώδων της έξω θύρας. 'Η Μαρία 'Αννα μετέθη ν' άνοιξη και είδεν ένωπίόν της τον κύριον 'Ρέδγαϊτ. Εισήλθεν ούτος χωρίς νά την παρατηρήση και διηρυθόνθη προς τό δωμάτιον των κυλίνδρων. 'Η Κυρία Πάρσθη επίσης τον είδεν όμιλούντα προς ένα των έργατων, όνόματι Βάρτελ. 'Ολίγον μετά ταύτα εισήλθεν ο Βάρτελ ειπεν προς τον Πάρσθη ν' άνάψη τό άερίφωσ εν τοις γραφείοις, διότι ο κ. 'Ρέδγαϊτ έζήτηε τι. 'Η Κυρία Πάρσθη ειπεν εις τον έργάτην ότι ο σύζυγός της ήτο άπών και προσήλθεν ή ίδια δέν είδεν όμως τον κύριον μεταβαίνοντα εις τό γραφείον, διότι αότη επέστρεψεν εις την οικίαν της. 'Αλλά μετ' όλίγον ήλθε πάλιν ο Βάρτελ και τή ειπε

μου, και έφαινετο ως λέγων αότη: "Δι' ιδίους σου σκοπούς προσπαθείς νά με κατατρέψης!" Καί ο πατήρ μου προσέβλεπε τον Στάμφορντ, και έφαινετο λέγων αότη: "Θά σέ άνακαλύψω!"

Και ή πτωχή μου καρδία έπαλλε σφοδρώς. Οί δύο άνδρες ύποβλέπονται διατι θυμός δέν περιμένουσι νά γείνη πλειότερον φώς εν τή μυστηριώδει ταύτη ύποθέσει; 'Εγώ θά περιμείνω μεθ' ύπομονής.

'Η Κυρία Πάρσθη ήρνήθη νά επιστρέψη εις Δέρβην. 'Ηκουσα ότι παρομοιάζει εαυτήν προς την 'Ιωάνναν Δ' 'Αρχ, άλλ' ούδεις έννοεί την όμοιότητα. Λέγει και έπαναλαμβάνει ότι ή λέσχη και οί άστέισμοι του συζύγου της είναι οί πρόξενoi της δυστυχίας της.

ΟΙ ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΥΘΟΙ.

είναι ύπάλληλος της άστυνομίας, και ότι χθές τό έσπέρας συνέθη κλοπή ένταύθα; 'Ελάθετε τάς κλεις από τό έρμάριον χθές την νύκτα εν ώ ο σύζυγός σας ήτο άπών;

'Η Κυρία Πάρσθη απέμαζε ταχέως τά δάκρυά της και με τόνον φωνής, εν δεθαίως πολλάκις ήκουσεν ο δούτυχής αότης σύζυγος, ειπεν:

— 'Ηξεύρετε, ότι εγώ έλαβα τάς κλειδας, άλλως πώς θά τάς είχατε; Συνομώσατε μήπως, ίνα έμβάλλετε έμέ και την οικογένειάν μου εις θέσιν δυσάρεστον; Κ' εν τοσοούτῳ ο Πάρσθης ήτο συμμαθητής σας!

Τό δεύτερον μέρος της άπαντήσεως ούδεις ήκουσε, διότι τό πρώτον κατέπληξε πάντας.

— Τι έννοείτε; έξηγηθήτε! άνέκραζεν ο πατήρ μου εν όργη.

Παρήλθε καιρός αρκετός πριν ή μάθωμεν παρά της κυρίας Πάρσθη τί ήθελε νά ειπή, διότι ή όμιλία της ήτο άναμεμιγμένη με δάκρυα και με την συχήν έπανάληψιν της λέξεως "φυλακή".

'Η κατάθεσίς της ήτο ή έξης: Εις τάς 9

ν' άνοιξη την θύραν. 'Εκράτει δέμα εκ φαιώχρου χάρτου εις την χείρα, τό όποιον ειπεν ότι πρέπει νά παραδώση εις τον κ. 'Ρέδγαϊτ, όστις έπεριπάτει έξωθεν της θύρας. 'Ο Βάρτελ προσέθηκεν ότι δέν θά ήναι επί πολύ άπών, και ότι ο θυρωρός θά τῷ άνοιξη την θύραν. 'Η Κυρία Πάρσθη μετέθη κατόπισ εις τό γραφείον, έσβεσε τάς λυχνίας και έκλειδωσε την θύραν πάλιν. Τά πάντα ήσαν εν τῷ γραφείῳ άνέπαφα, καθ' όσον ήδυνήθη νά ίδη.

— Ποῦ κατοικεί ο Βάρτελ; ήρώτησεν ο πατήρ μου.

— Κατοικεί με τον Τίφην, τον άμαξηλάτην, άπήνητην ή κυρία Πάρσθη.

— Καλέσατέ τον, διέταξεν ο πατήρ μου.

'Ο άπεσταλμένος έπανελθών ειπεν ότι ο Βάρτελ δέν έφάνη εν τή κατοικία του από της 6 ώρας της έσπερας.

Κατόπισ άνεκριθη ή Μαρία 'Αννα, ήτις έπεθεθαίωσαν οσα ειπεν ή μήτηρ της.

Παρετήρησα τον Στάμφορντ, όστις εκράτει τό βλέμμα του προσηλωμένον επί του πατρός

'Εκ του ήμερολογίου άστυνομικού ύπάλληλου υπό 'Εουσούρνου Βίλλη.

A.

'Απριλίου 4. — 'Η ύπόθεσις αότη της κλοπής εν τῷ γραφείῳ του 'Ρέδγαϊτ είναι ύπόθεσις λίαν σπουδαία και ένδιαφέρουσα, άλλά κάλλιστα γνωρίζω ότι δέν θά ήμαι εγώ ο μέλλον νά διεκπεραιώσω αότην. Τό πρωί άπεστάλη εκεί ο Τώλερ δτε δε εγώ ένεφανίσθη εις τό γραφείον της άστυνομίας, ο προϊστάμενός μου Τίλδουρν μοι ειπε: "Βίλλη, ίδου ύπόθεσις δια σέ, ήτις ύποθέτω ότι θά σ' ένδιαφέρη" πρόκειται περί κλοπής χιλίων λιρών και πλέον."

'Επρόκειτο νά μεταδώ εις τό κατάστημα του 'Ρέδγαϊτ εις τάς 4 μ. μ. Πριν ή απέλθω, ο Τώλερ μοι ειπε:

— Θά ήδυνάμην νά θέσω την χείρά μου επί του διαπράξοντος την κλοπήν.

Τουούτος είναι ο Τώλερ. Λέγει ότι δύναται νά επιθέσῃ την χείρα επί του κλέπτου, και άντ' αούτου επιθέτει αότην επί του πρώτου τυ-

χόντος μεθ' οῦ συνομιλεί. Μισῶ τοὺς ανθρώπους, οἷτινες μ' εγγιζουσι ὡς ἂν συνδιαλέγονται μετ' ἐμοῦ.

'Επανελθὼν ἐκ τοῦ καταστήματος τοῦ 'Ρέδγαϊτ ήρώτησα τὸν Τώλερ τίνα ὑποθέτει τὸν κλέπτην.

— Αἱ ὑποφίαι μου, μοὶ ἀπήνησε, στρέφονται πρὸς ἓνα μικρὸν ὑπάλληλον τοῦ ἐξωτερικοῦ γραφείου, ὀνόματι Πρέκτερ.

'Ω! πόσον ἐγέλασα! 'Ο Τώλερ δὲ ὀργίσθη. 'Υπάρχουν ἄνθρωποι ἐπιδεικνύοντες χαρακτήρα, καὶ ὁ χαρακτήρ των εἶναι πάντοτε ἐπὶ κακοῦ.

Νομίζω ὅτι έννοῶ τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλ' εἶμαι πολὺ περιέργος νὰ μάθω πῶς ἀνήρ, ὅσος ὁ 'Ρέδγαϊτ, δύναται νὰ δυσχυρίζεται ὅτι τὸν ἐκλεψαν. 'Υποθέτω ὅτι αἱ χίλια λίραι κατετέθησάν του ἀσφαλῶς. Εἶναι ἐκ τῶν συνήθων παιγνιδίων τοῦτο.

Κατ' ἀρχὰς ὠπαιτεῦσθη τὸν Νεβισῶνα· εἶναι ἀνὴρ νέος καὶ εὐειδής· ἀλλὰ τί σημαίνει τὸ κάλλος ὅπου ὑπάρχει ἐγκλημα; 'Ανεκάλυφα ἐγκλήματα μεγάλα διαπραχθέντα ὑπὸ εὐειδεστάτων ἀνθρώπων. 'Ήσαν καὶ δύο ὡραῖαι δεσποινίδες ἐν τῷ γραφείῳ· ἡ μία εἶναι ἡ θυγάτηρ τοῦ 'Ρέδγαϊτ, ἡ δὲ ἑτέρα ἡ ἀδελφὴ τοῦ Νεβισῶνος. Περὶ ἐνὸς πράγματος εἶμαι σχεδὸν βέβαιος, τοῦ ἑξῆς: ὅτι ἡ δεσποινὴ 'Ρέδγαϊτ καὶ ὁ νέος Νεβισῶν ἀγαπῶνται ἀμοιβαίως. 'Υποθέτω ὅτι αἱ δύο δεσποινίδες οὐδὲν γνωσκουσι περὶ τοῦ παιγνιδίου, καὶ ὅτι εἶναι πεπεισμένοι ὅτι συνέθη πράγματι κλοπῇ. Τοῦτο ἐνόησα ἐκ της ὅλης συμπεριφορᾶς των.

'Η πρώτη μου ἐντύπωσις ήτο ὅτι ὁ Νεβισῶν ἐκλεψε τὰ χρήματα· συνδιελέχθη μετὰ τοῦ 'Ρέδγαϊτ, ὅστις με ὑποστήριξεν εἰς τὴν γνώμην μου ταύτην. Τί κάλλος ἤθελοι εἶναι! οὐδεις θά ήδύνατο νὰ ὑποκριθῆ φυσικώτερον.

'Η δεσποινὴ 'Ρέδγαϊτ ήτο εἰς ἄκρον τεταραγμένη· εἶναι εὐειδεστάτη, ἀλλὰ καὶ ζωηρὰ πολὺ, καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐφοβοῦμένη μὴ μ' εὐλογίῃ αἴφνης διὰ τῆς ἀριστερᾶς της χειρὸς, διότι ἔδλεπε, φαίνεται, ὅτι τὰ πράγματα δὲν ἔδεινον πολὺ αἰσίως διὰ τὸν νέον καὶ διὰ παντὸς τρόπου ἔζητει νὰ τὸν ὑπερασπισθῆ. Καλλίτερον ν' ἀναφέρω φυσικὰ τίνα προσόντα αὐτῆς: εἶναι ὕψηλῆ, ἰσχνή, καὶ λίαν χαρίεσσα· ἔχει χρυσοῦν κόμην πυκνοτάτην, καλὴν ὄψιν, ἀλλ' οὐχὶ ὠχράν· ἡλικίας ὡς εἰκοσι ἐτών. 'Η ἄλλη δεσποινὴ εἶναι νεώτερά αὐτῆς, καὶ οὐχὶ τόσο ὕψηλῆ. Αὕτη δεθαίως δὲν ἐνέχεται εἰς τὴν συνομιλίαν, διότι τὸ πρόσωπόν της προέδιδε μεγάλην ἀνησυχίαν διὰ τὸν ἀδελφόν της.

Δὲν ήδυνάμην νὰ κρατήσω τὸν γέλωτα, ἔταν ἀνεκρίνα τὴν Κυρίαν Πάρσθη. 'Η Κυρία αὕτη ήτο ἀποῦσα ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ἔθεθαίωσαν ὅτι ὁ 'Ρέδγαϊτ ήτο ὁ μόνος ἄνθρωπος, ὅστις εἰσήλθεν εἰς τὸ γραφείον χθές τὴν νύκτα ἀφ' οὔ ἀνεχωρήσασιν οἱ ὑπάλληλοι.

Τὸ κατ' ἐμὲ τὸ πρᾶγμα εἶναι καθαρόν· τὸ κατάστημα τοῦ 'Ρέδγαϊτ δὲν εὕρισκεται "εἰς καλὰ νερά", καὶ προτοιμάζεται ἡ πτωσίς αὐτοῦ. Τὰ κλαπέτα δὴθεν χρήματα θά χρησιμεύωσιν εἰς τὴν ὀροπόδησιν τοῦ 'Ρέδγαϊτ καὶ τοῦ Νεβισῶνος. 'Ισως ἐργασθῶσι κάλλίτερον μετὰ τὴν

χρεωκοπίαν των ἢ πρότερον. Φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ σύστημα τῶν μερῶν τούτων.

B.

'Απριλίου 5. — 'Η ὑπόθεσις της κλοπής δέν θ' ἀποθῆ τόσον ἄγονος δι' ἐμέ, ὅσον ἐν ἀρχῇ ὑπέθετον. Σήμερον τὸ πρωὶ ἔμαθον ὅτι εἰς ἐμέ

Η ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΗ.

σήμερον, οἱ ἄνθρωποι ὅλοι χαίρουσι φήμεν ἐντίμον ἄνθρωπον· τὴν δεσποινίδα 'Ρέδγαϊτ ὑπολήπτονται ὅλοι, οἱ δὲ ἔργαται τὴν λατρεύουσι: τινὲς αὐτῶν ἐνθυμούνται καὶ τὴν μητέρα της, ήτις ἐπίσης ἐπροστάτευε τοὺς πτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς.

G.

'Απριλίου 6. — 'Ο θυρωρός Βάρτελ δὲν άνεκριθῆ εἰσέτι· σήμερον τὴν πρωίαν μετέθη εἰς ἀναζητήσιόν του. 'Ο συγκάτοικος αὐτοῦ Τίφης, ὁ άμαξηλάτης, δέν ήτο ἐν τῇ οικία, ἀλλὰ ἡ σύζυγός του, ήτις μοι ειπε μόνον ὅτι ο Βάρτελ τῇ ὀφείλει δύο σελίνια καὶ μίαν πένναν. 'Η γυνὴ αὕτη ἔχει ἐννεά τέκνα καὶ περιποιεῖτο τὰ τρία μικρότερα δετῷ εἰσήλθον. Μοι ειπεν ὅτι δέν ἐνθυμείται ἀπὸ πόσου χρόνου ο Βάρτελ κατοικεῖ παρ' αὐτῆς, οὐδὲ ήξεύρει πόθεν εἶναι, οὐδὲ ἂν ἔλαβέ ποτε ἐπιστολὴν τινά· ἀλλὰ τοῦτο μόνον γνωρίζει, ὅτι τῇ ὀφείλει δύο σελίνια καὶ μίαν πένναν. Τὴν ήρώτησα, ἂν ο Βάρτελ ἀναχωρήσας ἄφῃσέ τι ἐν τῇ οικία· εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἐφάνη τεταραγθεῖσα καὶ ἀπήνητην ὅτι νομίζει ὅτι οὐδὲν ἄφῃσε. Τῇ ειπὸν τότε νὰ προσέχη κάλλίτερον εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου, καὶ τὴν ήρώτησα πάλιν: — Τίς ἐστειλεν ἐνταῦθα τὸν Βάρτελ;

— 'Ο κ. Πάρσθης, μοὶ ἀπήνητησεν· εἶναι κάλλιστος ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὀλίγον ιδιότροπος.

Τὴν κυρίαν Πάρσθη εἶδον ἐν τῷ ἐργοστασίῳ, καὶ τὴν εἶδον εἰς ἄκρον ἡγανακτισμένην, ἀλλ' οὐδὲν ἀπήνητησεν εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου. 'Ο Πάρσθης εἶναι ἄνθρωπος κομμικώτατος καὶ φαίνεται ὅτι ο φόβος τῷ διετάραξε τὴν κεφαλήν. 'Εχει πλήρη πεποίθησιν εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ λέγει ὅτι ὁ 'Ρέδγαϊτ μετέθη εἰς τὸ ἐργοστάσιον τὴν προλαβοῦσαν νύκτα. 'Εχει ὡσαύτως πλήρη πεποίθησιν εἰς τὸν 'Ρέδγαϊτ καὶ λέγει ὅτι τὴν παρελθοῦσαν νύκτα δέν ἐξήλθε της οικίας του. Τί νὰ κάμω με τοιοῦτον ἄνθρωπον, ὅσος ὁ Πάρσθης; 'Επρωτίμω νὰ ὑποπτεῦθῶ ἄμφοτέρους ἢ νὰ πιστεύσω εἰς τοὺς λόγους του.

— Ποῦ εἶναι ο Βάρτελ; ήρώτησα. Βραδέως ἔσεισεν ὁ Πάρσθης τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπεκριθῆ:

— 'Ο Βάρτελ εἶναι ζῶων καὶ ὅλω καταλόγιστος.

— Πόθεν ήλθεν ο Βάρτελ; ήρώτησα πάλιν. — Λέγει ὅτι ἐγεννήθη ἐν Σβαρτῶνι, ἀπεκρίθη ὁ Πάρσθης, καὶ λέγει ὅτι εἰργάσθη ἄλλοτε ἐν Μαγκσετρία· ἀλλ' ἴσως ὅλα εἶναι ψεῦδη.

'Ο Τίφης ήτο ἐν τῷ σταύλῳ, ὅπου καὶ μετέβην. Εἶναι ἀνὴρ μικρόσωμος, "στραβοπόδης", φιλήσυχος ἀλλ' εὐπιστος εἰς ἄκρον. Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήλθον, ὀμίλει πρὸς φαῖδρον φουρδαν, κεκαλυμμένην διὰ γονδρῆς θελέντζας.

— 'Ήσυχασε, γρηγὰ τῇ ἔλαγε· ποτὲ δέν θά ήσαι κάλλίτερα· καὶ τοῦτο μ' εὐχαριστεῖ, διότι τὸ ἄλογο, τὸ ὅποιον μεταχειρίζομαι, δέν ἀξίζει τίποτε.

'Ο Τίφης ἐξήλθε μετ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἐπρωτίμα νὰ ὀμιλῆ περὶ τῶν ἵππων του ἢ περὶ Βάρτελ.

— Η κυρία Τίφη, είπε, στενοχωρείται διότι τη χρεωστέει δύο οσελίνα και μίαν πέναν, και δέν θέλω να όμιλώ δι' άνθρωπον, ο όποιος κάμνει τούταυτα πράγματα. Ήξούρεις, κύριε, ότι έχομεν παιδιά, και είναι δύσκολον να τα θρέψη τις εις ταύτους τους δυσκόλους καιρούς. Δύο οσελίνα και μία πένα είναι χρήματα. — Πόθεν ήλθεν ο Βάρτελ; ήρώτησα. — Ό Βάρτελ δέν είναι όμιλητικός, άπήντησεν ο Τίφης· όμιλει μόνον όταν θέλη να δανεισθῆ χρήματα, αλλά νομίζω ότι ήξρησεν εις Μαγχεστρίαν και εις άλλην πόλιν. Χρεωστέει και εκεί χρήματα, ως και εδω. — Ήξούρεις ποιον οίνοπωλείον επισκέπτεται; — Νομίζω ότι πηγάνει εις τό οίνοπωλείον, τό όποιον είναι εις τόν όρόμον τῆς άγοράς· εγώ όμως ποτε δέν τόν συνώδεύσα εκεί. Όταν έχη τις δύο ή τρία παιδιά δέν φθάνουν τά χρήματα διά τό οίνοπωλείον. — Ό Τίφης δέν ειχεν άλλο τι να μοι ειπή, και εδιάζετο να μεταβῆ εις τόν σταυλον να συνδιαλεχθῆ όλίγον άκόμη με τήν φορδάν του πριν ή εξέλιθη με τήν άμασαν. Έγώ τόν άφρησα και μετέβην πρὸς τόν κύριόν του. — Εύρον τόν Ρέδγαϊτ εν κακίστη διαθέσει. Τῷ ειπον ότι η υπόθεσις ειχεν ανατασῆ εις εμέ, αλλά, όστις ούδέν ήδυνάμην να ενεργήσω πριν ή έτετάσω τά πάντα. — Πώς εξηγείτε, ήρώτησα, ότι η Κυρία Πάρσθη ειπεν ότι μετέβητε τήν παραλθούσαν νύκτα εις τό γραφεϊόν; — Τούτο έβιάλλει και εμέ εις άμηχανίαν, μοι άπήνησε μετά ελέμηματος προδίδοντας άνησυχίαν. — Με συγχωρεϊτε, ειπον εγώ πάλιν, αλλά θέλετε να μοι ειπήτε ποῦ εϊσθε καθ' ην ωραν η Κυρία Πάρσθη ειπεν ότι μετέβητε εις τό γραφεϊόν; — Ύμεις εκτελείτε τό καθήκον σας, μοι άπεκριθῆ· άλλ' αϊ έρωτήσεις σας νομίζω ότι δέν έχουσι σχέση πρὸς τήν υπόθεσιν. Ήμην εν τῷ δωματίῳ μου, εν τῇ οικίᾳ μου. — Ησαν τά άλλα μέλη τῆς οικογενείας σας μεθ' ύμῶν; ήρώτησα. — Όχι, ήμην μόνος· ειχον να κάμω υπολογισμούς τινας διά μίαν παραγγελίαν του έξωτερικοῦ, οίτινες με άπασχόλησαν επί τρεϊς και τέσσαρας ώρας. — Νομίζετε άκόμη ότι ο νέος Νεβισών είναι ο κλέπτης; ήρώτησα μετά μικρὰν σιωπῆν. Άνεσκήρτησεν εις τήν έρωτήσιν ταύτην και μοι άπήνησε με φωνήν άγρίαν. — Ουδέν συνέβη, τό όποιον καθιστᾷ τό πράγμα αδύνατον. Η άνόητος γυνή και η κόρη τῆς εφάνησαν ύπαινωτόμηναι ότι εγώ ειμαι ο διαπράξας τήν κλοπήν· πλην τούτο είναι όλος παράλογον. — Έχετε άδελφόν, όστις σας όμοιάζει εις τό πρόσωπον; — Δέν έχω άδελφόν, μοι άπήνησε, και μοι διηγήθη πως έμεινε όρφανός εν παιδικῇ ηλικίᾳ. — Καλλίτερον, ειπον εγώ παρατηρών προσεκτικῶς τόν Ρέδγαϊτ, καλλίτερον να αναζητήσω τόν Βάρτελ· αὐτὸν δέν ειδον άκόμη, και παρ' αὐτοῦ έϊσω μεθόσω τήν άλλήθειαν. Τό πρόσωπον του Ρέδγαϊτ δέν ήλλοιώθη ποσώς. — Νομίζω, ειπεν, ότι ο Βάρτελ από τιнос κάμνει πολλὰς άπουσίας. — Γνωρίζετε τί περι' αὐτοῦ; ήρώτησα με ύφος έμφαίνον άδιαφορίαν. — Ουδέν· πρὸ τινων εβδομάδων ειχομεν άνάγκην θυρωροῦ, και τόν εκάλεσα παρ' έμοί. Μοι ειπεν ότι ήτο θυρωρός εν τινι έργοστασίῳ εν Μαγχεστρίᾳ. Συνήθως δέν λαμβάνομεν πολ-

λὰς πληροφορίας περι' ανθρώπων, όν η ύπηρεσία είναι εν τῇ αὐτῇ και τῇ αὐτοῦ. — Πρέπει να εύρω τόν Βάρτελ, ειπεν πάλιν· άλλως δέν θά προχωρήσωμεν πολύ εις τήν υπόθεσιν ταύτην. — Άμφιβάλλω, ειπεν ο Ρέδγαϊτ, αν ο άνθρωπος θά δυνθῆῃ ν' άπαντήσῃ εις τάς έρωτήσεις σας. Ώ! αὐτή η δυστυχῆς υπόθεσις με λυπεϊ μέχρι θανάτου! — Ό Ράιφ Ρέδγαϊτ είναι άνηρ κράσεως ισχυρᾶς και ως πανήκοντα πέντε ετών ηλικίας· η στάσις του είναι εὖθεια· η κόμη του ύπόλευκος αλλά πυκνή· τό πρόσωπόν του είναι έντελώς εξυρισμένον· όφθαλμούς έχει καστανοχρόους, ρίνα μεγάλη και παρειαῖς πλατεΐας. — Γνωρίζετε, ήρώτησα εγώ, άνθρωπον, όστις να σας όμοιάζει; — Ουδένας, μοι άπήνητησεν. (Έπειτα συνέχεται.)

ΑΙ ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΗΛΙΚΙΩΣΕΙ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΟΡΤΑΙ.

Ελληνισμός εώρτασε την 1/13 Δεκεμβρίου 1886 εορτήν πανηγυρικὴν ἐπὶ τῇ ἐνηλικίῳσι τοῦ διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου, βασιλοπαίδος Κωνσταντίνου. Ἐπέμεινον ἦτο οὐ πρὸς εἰρηνοσφαιρῆς τῆς πρωτεύουσας τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου, ὡς αἱ Ἑλληνικαὶ κοινότητες καὶ παροικίαι ἦθελον σπεύσειν καὶ τελεσθῶσιν ἐπισημῶς τούτῳ τῇ ἐορτῇ. Ἐκ τῶν διαφόρων τηλεγραφημάτων ἐμάθεμεν ὅτι ἐν Ἀθήναις ἡ εορτὴ ἐπανηγυρίσθη μετὰ πλείστον ὄσου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι καὶ ἀγαλλίασει τοῦ λαοῦ. Ἐν Λειψίᾳ ἡ μικρὰ Ἑλληνικὴ παροικία ἐτέλεσε τὴν 11 πρ. μ. ὡραν δοξολογίαν ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ ναφ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, καθ' ἣν ὁ σέβαστός Ἀρχιεπίσκοπος κ. Κωνσταντῖνος Καλοζύμης ἀπήγγειλε λόγον κατάλληλον τῇ εορτῇ καταδείξας τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς ἡμέρας. Ὁ Ναός ἦτο κεκοσμημένος δι' ἀνθῶνα τῆς φροντίδι τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλλάδος, Κυρίου Φωκίανος Νασού, ὅστις καὶ παρευρίσκατο μεθ' ἅπαντων τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων. Τὴν ἐσπέραν δὲ οἱ Ἑλληνας σπουδασταὶ συνήλθον ἐν κοινῇ συμποσίῳ, καθ' ὃ ἐξεφωνήθησαν διάφοροι λόγοι ἀφορώντες εἰς τὴν εορτήν τῆς ἡμέρας.

Ἐπειδὴ ἐδράβονε κατὰ σύμπτωσιν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐνεκεν ἀσθενείας τοῦ κυριωτέρου τῶν στοιχειωθετῶν ἡ ἔκδοσις τοῦ παρόντος τοῦ "Ἐσπέρου" τεύχους, εἰμθα εἰς θέσιν ν' ἀναφέρωμεν τινα καὶ περι' τῆς ἐν Μαγχεστρίᾳ γενομένης εορτῆς, τὰ ὅποια ἀπέστειλεν ἡμῖν ἐκεῖθεν ἔγκριτος φίλος. Τὴν Κυριακὴν, 12 τρέχ. ἐψάλη μεγάλη δοξολογία εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν, εἰς ἣν προσεβλήθη καὶ τό προξενικὸν σῶμα. Οὐδέποτε ἄλλοτε ἐγένετο τούτῳ πανηγυρίῳσι εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κοινότητα Μαγχεστρίας καὶ οὐδέποτε ἐτιμήθη τόσον ἐπισημῶς ἡ Ἐκκλησία μας, ὅσον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Εἶναι ὅμως καὶ ἀληθές, ὅτι ἅπαντες οἱ Ἕλληνας τῆς Μαγχεστρίας ἐν πνεύματι ἀδελφότητος προσήλθον εἰς τὴν τελετήν. Τὴν Δευτέραν, 1/13 Δεκεμβρίου ὁ πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος κύριος Σωτήριος Χατζόπουλος προσεκάλεσεν ἐν τῇ λαμπροστολίῳφ αὐτοῦ οἰκίᾳ τό προξενικὸν σῶμα, τοὺς δημάρχους Μαγχεστρίας καὶ Salford, ἀντιπροσώπους τινας τοῦ τύπου, τοὺς βουλευτὰς ΚΚ. Houldsworth, Hardcastle καὶ Howorth, τὸν

πρὸ τῶν τῶν Πανεπιστημίου καθηγητῆν Greenwood, τὸν Πρόεδρον τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπιμελητηρίου, τοὺς Κυρίους Θ. Πετροκόκκινον καὶ Γ. Ζλατάνον, ἱππῶτας τοῦ τάγματος τοῦ Σωτήρος καὶ άλλους ἐπισημούς ὁμογενεῖς καὶ ξένους. Η ὀμιλίαν ἐφέρων ἐπίσημον χαρακτῆρα, τὸ δὲ παρατεθῆν γέμου διήρκεσε τρεῖς ὥρας, καθ' ὃ ἐγένοντο πολλὰι προτάσεις ὑπὲρ τοῦ Διαδόχου, ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐνέοντος κ. Σ. Χατζόπουλου. Μετὰ τό γεῦμα προσεβλήθη ἅπασα ἡ Ἑλληνικὴ κοινότης τῆς Μαγχεστρίας εἰς λαμπρὰν ἐσπερίδα, ἣτις παρετάθη μέχρι τῆς δευτέρας πρωΐνης ὥρας ἐν μέσφ ζωηρῶν προποσων καὶ εὐφημιῶν ὑπὲρ τοῦ Διαδόχου, ὧν συμμετέσχον καὶ οἱ παρευρισμένοι ξένοι, οἵτινες ἀπῆλθον καταγεγορευμένοι μετ' ἡν ἀφοσίωσιν τῶν ἐν Μαγχεστρίᾳ Ἑλλήνων πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Πατρίδα. Ἀνατεθείσας εἰς τὸν κ. Πρόξενον τῆς ἐκλογῆς ἀντιπροσώπου ἐν Ἀθήναις, ἐξελέχθη τοιοῦτος ὁ Κύριος Ἀνδρέας Σογγρός, όστις καὶ παρῆσθη ἐκ μέρους τῆς Ἑλλ. κοινότητος Μαγχεστρίας εἰς τὰς ἐν Ἀθήναις εορτάς.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἀπεστάλη εἰς τὸν Βασιλέα συγχαρητήριον τηλεγράφημα, εἰς ὃ ἀπήνητησεν ὁ βασιλεὺς αὐθημερόν, εὐχαριστήσας τὸν κ. δημάρχον καὶ τοὺς ἐν Μαγχεστρίᾳ Ἑλληνας καὶ ξένους.

Ἐν προσεχέῃ ἡμῶν τεύχει θέλομεν δημοσιεῦσαι εἰκόνα τοῦ ἀγαπητοῦ παντὶ Ἑλληνι Διαδόχου Κωνσταντίνου, φέροντος στολήν ἀνυπολογιστοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Σωτήρος, ἀπονεμηθέντα αὐτῷ πρὸ 18 ετῶν κατὰ τὴν θάπτισίν του.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Συλλογὴ λόγων κτλ. Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει λόγιος ἐκδότης τοῦ "Ἀνατολικῦ Ἀστέρος", Κύριος Β. Δ. Καλλιφρων, ἐξέδωκε πρὸ μικροῦ τετρατόμου Συλλογὴν λόγων ἐκκλησιαστικῶν, ἐκτυπωθεῖσαν ἐπιμελῶς ἐν Κωνσταντινουπόλει. Η ἰδέα τῆς τούτης Συλλογῆς είναι ἀρίστη, καὶ ὁ ἐκδότης αὐτῆς ἐν θραυεῖ προλόγῳ πάνυ δικαίως λέγει: "Βεβαίως ἡ δημοσίευσίς τοιούτων ἐκκλησιαστικῶν λόγων συντελεῖ οὐ σμικρὸν οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς τροφίμους τῶν ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων θεολογικῶν καὶ ἱερατικῶν Σχολῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς πλείστους άλλους κληρικούς, προϊσταμένους ἱερῶν ἐκκλησιῶν, ἱερῶν μονῶν, πνευματικούς πατέρας, ἡ οἰανόποτε άλλην τινὰ κατέχοντας ἐκκλησιαστικὴν ἡ ἐκπαιδευτικὴν θέσιν ἐν ταῖς διαφόροις μητροπόλεσι τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, χειραγωγόσα, ὡς εἰπῶν, καὶ τοὺς περι' τό κήρυγμα ἀρτιπαγείς, καὶ ἐν γενεῇ καθοδηγούσα πάντα κληρικῶν ἡ διδασκαλῶν." Διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων καταδεικνύεται ἡ τοῦ ἔργου σημασία. Η Συλλογὴ διαίρειται εἰς τέσσαρα τεύχη ἡ τόμους ἐκ φύλλων τυπογραφικῶν 13. Τὸ τελευταῖον τεύχος περιέχει καὶ χρῆσιμώτατον λεπτομερῆ Πίνακα τῶν περιεχομένων Λόγων, ὀνηρημένων κατ' εἶδος πρὸς εύκολίαν τῆς εὐρέσεως τῶν ζητουμένων. Ἐκαστον τεύχος τιμάται ἀργυροῦ γροσίου δέκα, καταβλητέον ἅμα τῇ παραλαβῇ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Κατακλυσμὸς πετρελαίου. Ὁσάκις γίνεται λόγος περι' κατακλυσμῶν καὶ πλημμυρῶν, φανταζόμεθα πάντοτε χεῖμαρρον ἢ ποταμὸν ὑπερηδῶνα τὴν κοίτην του καὶ κατακλύζοντα τήν περίε χώραν. Ἡδὲ ὅμως ἐν Ταγιέφ τῆς Ρωσσίας παρὰ τὴν πόλιν Βακοῦ ἐν Καυκάσφ ἐγένετο κατακλυσμὸς — πετρελαίου. Ἀνορυσομένο φρεατὸς τινος ἀπεκαλύφθη πηγὴ πετρελαίου παρέχουσα 5000 ἑκατολίτρων τοῦ ῥευστοῦ τούτου καθ' ὡραν καὶ ἀνατηδουσα εἰς ὕψος καταπληκτικόν. Τόσον ισχυρὸς ἦτο ὁ πῦθαῖ οὗτος, ὥστε ἡ ἐν τῷ πετρελαίῳ ἐμυθευμένη ἄμμος ἀβουμένη ὑπὸ σφοδρῷ ἀνέμου ἐκάλυψε τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν τῆς εἰς ἀπόστασιν 5 ὄλων χιλιομέτρων κειμένης πόλεως Βακοῦ. Ὁλως ἀδόνατος ἀπέβη ὁ περιορισμὸς τοῦ χεῖμαρρου τούτου, οὐ τὸ ῥεῦμα ἐξηκολούθει ἐκχυρόμενον ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας καὶ παρέχον μέχρῃς 110 χιλιάδων ἑκατολίτρων τὴν ἡμέραν. Κατόπιν τὸ ῥεῦμα τοῦτο ἐμετριάσθη, ἀλλ' ὑπελογίσθη ὅτι πλεόν τῶν 500 χιλ. ἑκατολίτρων πετρελαίου ἀπόλλυντο ἐλλείψει καταλλήλων δεξαμενῶν. Εἰς μάτην ἐπειράθησαν οἱ μηχανικοὶ να περιστείλωσι τὸ ἀκάθεκτον τούτο ῥεῦμα, τό όποιον ἔχυνετο εἰς τὴν θάλασσαν, και δύνάται τις εἰπεῖν ἄνευ τινοῦ ὑπερβολῆς ὅτι αὐτὴ ἡ πηγὴ καὶ μόνη ὑπερτερεῖ κατὰ τὴν ἀφθονίαν ὄλων τῶν πηγῶν τῆς Ἀμερικής, τῶν τοσοῦτον πλουσίων εἰς πετρελαίον.

Ἡδὲ ἐτοιμάζονται βιομηχανοὶ καὶ ἐπιχειρηματίαι Ἀγγλοὶ καὶ Γερμανοὶ να ἐκμεταλλεύσῃσι τὸν ἀπροσδοκῆτον τοῦτον πλοῦτον, δι' ὃ οὐσῶθῶς θέλει μεταβληθῆ τό ἐμπόριον τοῦ πετρελαίου. Ἐν ἄλλᾳ σπουδῇ κατασκευάζεται ἐν Ἀμστελοδάμφ μεγάλη σιδηρὰ δεξαμενὴ χωρητικότητος 80 χιλ. ἑκατολίτρων, ἣτις θέλει τοποθετηθῆ εἰς ἀπόκεντρόν τι μέρος, ὅπως μὴ τυχὸν μεταβώσῃ τό πῦρ εἰς τὴν πόλιν. Σήμερον τό πετρελαίον τοῦ Καυκάσου μεταφέρεται διὰ σιδηροδρόμου διὰ 250 βαγονίων ἐν σχήματι μικρῶν δεξαμενῶν. Πρόκειται δὲ ἤδη να ἀπλοποιηθῆ τό σύστημα τούτο τῆς μεταφορᾶς διὰ τῆς τοποθετήσεως γιγαντιαίου σωλήνος ἡ κάλλιον εἰπεῖν διώρυγος, ἢς τό μήκος ἔοσται 500 χιλιομέτρων καὶ ἡ διάμετρος ἀρκουσα ὅπως ἐπιτρέψῃ ἐν διαστήματι ἔννεβα ἔργασίμων μηνῶν τὴν διοχέτευσιν β—7 ἑκατομμυρίων ἑκατολίτρων πετρελαίου.

Η δαπάνη τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου ὑπελογίσθη εἰς 50 ἑκατομμύρια φράγκων, και τό ἐργασίον τῆς παραχωρήσεως ἀναφέρει ὅτι ἡ δαπάνη τῆς μεταφορᾶς δέν θέλει ὑπερβῆ τό 1 1/2 φράγκον κατὰ ἑκατόλιτρον ἀπὸ τῶν ἐν Βακοῦ πηγῶν μέχρι τῶν πόλεων Βατοῦμ ἡ Ποτίου, τῶν δύο τούτων λιμένων τῆς ἐξαγωγῆς ἐν τῷ Εὐζεϊνφ Πόντφ.

Ὡς ἦτο ἐπόμεινον ὁ κατακλυσμὸς οὗτος τοῦ πετρελαίου ἐπῆρσε και τὰς τιμὰς αὐτοῦ ἐν τῷ τόπφ τῆς παραγωγῆς. Ἐπὶ πολὺ ἀντὶ 10 λεπτῶν τοῦ φράγκου ἡγύραζε τις ἐπιτοπίως 35 λίτρας πετρελαίου· αἱ ἐφημερίδες ὅμως τοῦ Βακοῦ ἀναφέρουσιν ὅτι ἀπὸ τῶν μέσων Ὀκτωβρίου ἡ τιμὴ τοῦ πετρελαίου ἡλαττώθη κατὰ τό ἡμισυ και ὅτι αἱ 35 λίτρα ἀγοράζονται ἤδη ἀντὶ μόνον 5 λεπτῶν, ὥστε δύνάται τις εἰπεῖν ὅτι τό πετρελαίον κοστίζει ὀλιγώτερον ἢ ὅτι, ἐκόστισε τό ὕδωρ ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσι τῆς Εὐρώπης πρὶν ἢ εἰσαχθῶσι τὰ νέα ὕδραυλικά συστήματα.

Σημειώον ἐνταῦθα ὅτι αἱ πηγᾶι αὐταὶ τοῦ Καυκάσου ἦσαν γνωσταὶ πρὸ χιλιάδων ἐτῶν. Ἐν καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο να υποθέσῃ τὴν καταπληκτικὴν αὐτῶν ἀφθονίαν, ὡς ἦσαν ὅμως γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας ὅτι οἱ ἀρχαῖοι πυρολάτραι ἐτέλουν τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν ἱερετε-

λεστίας παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Κόδου και τοῦ Ἀράζου πρὸ τῆς ἐγκαθίδρυσεως τῆς βωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Δυνάμεθα δὲ ὠσαύτως να ὑποθέσωμεν ὅτι και ὁ Αἰγαῖος εἶχε γνωστὸν τῶν φαινομένων τούτων ὡς τοποθετήσας ἐπὶ τῶν θράγων τούτων τὴν σκηνὴν τοῦ Προμηθεῖος και τοῦ ἱέρακος. Ὁ ναὸς τοῦ πυρὸς σώζεται εἰσέτι και περιηγητής τις ἀξιόπιστος τοῦ Καυκάσου διηγείται ὅτι ἐπεσκέψθη τὸν ναὸν τούτον ὑπηρετούμενον ὑπὸ ἱερέως Ἴνδοῦ ἐκ Βομβάης μεταθάτος εἰς τὸν Καυκάσον. Ἀλλ' ἡ πυρὰ ἡ καιομένη πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Ὁσμοῦ εἶναι εὐτελες και μικρὰ ἕνεκα τῶν πλησίον κειμένων μεγάλων ἐργοστασίων τῶν πλουτισάντων τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῶν ἀφθόνων προϊόντων τῆς γῆς, τὰ ὅποια ἀφῆρσαν παρὰ τὸυ θεοῦ.

Αἰνίγμα 501.
Ἄντισμα 501.
Ὅταν ἔχω τὴν οὐρὰν μου, ἔχω και τὴν κεφαλὴν. Εἰς τὰ στήθη θά με ἴδης τῶν ἀνδρείων μαχητῶν. Πλὴν ἂν μ' ἀκρωτηριάσῃς με σκληρότητα πολλήν. Μέτρον γίνομαι βυμβίζον τὴν ζωὴν τῶν πολιτῶν. Π. Κ. ἐν Πετροπόλει.

Αἰνίγμα 502.
Εἰς τ' οὐρανὸν τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις βασιλείου, Καὶ τὸς Ἥλιου κάποτε τὸ ἄρμα προπομπεύω.

Ἐπὶ τῆς γῆς με ἅπαντες, ἐάν με διακρίνης, Ὡς φίλον τῆς ἰσότητος και τῆς δικαιοσύνης.

Πλὴν και ὡς τύραννον σκληρὸν και ἄδικον θά μ' εὖρησι. Ἐάν τὴν ἐξουσίαν μου ἐπὶ τῶν ὄμων φέρῃς.

Εἶμαι σοφὸς διαιτητῆς εἰς πᾶσαν ἀπορίαν, Κ' εἰς τοὺς πολέμους μαχητῆς με τόλμην και ἀνδρίαν. Ἐμμ. Σολωμὸς ἐν Γιουργέφφ.

Αἰνίγμα 503.
Ἄντισμα 503.
Ἡμην ἄλλοτε θεὸς τῶν ἀρχαίων γηραῖς Καὶ τῆς Δήμητρος οἰός. Εἶχον λίθινον ναὸν εἰς προσκόνημα λαῶν. Ὁ ναὸς πλὴν κατερρίφθη, Η λατρεία ἐξηλείφθη. Τί σοβαίνει ὅμως τώρα; Ἐν ἐκάστῃ, ἤτι χωρᾷ Προσκυνοῦμαι, και τιμαί Μοὶ προσφέρονται πολλά. Καὶ σύ, φίλε, με λατρεύεις. Με καλεῖς και με θωπεύεις.

Μ' εὖρες; Λέγε· ποῖος εἶμαι; Παρὰ σοὶ ὄποντα κῆμαι, Θνητὸς εἶσαι εὐτυχῆς — Ἄν μακρὰν σοῦ, δυστυχῆς. N.

Πρόβλημα 504.
Τὸ *****
Εἶχε γυρίαι ***** Ἀπ' τὸν περίπατο *****
Νὰ φάγῃ ζῆτης ἡ ***** Ὅτι βρεθῆ γοργὰ *****

Τῆς εἶχαν θάλει τὴν ***** Κ' εἶχε 'ς τὸ χέρι ***** Μισὸ ψελλ' κοπή *****
Γιὰ να ταμπήσῃ τὸ *****

Ἐσχινεῖται ἴλιγο και ***** Κλίνει λαφρὰ τὴν ***** Κί' ἀποκοιμάται τὸ *****
Γλυκά, γλυκά, σάν τὸ ***** Ἡ. Τανταλίδη.

Πρόβλημα 505.
(Μαθηματικόν.)
Ὁ εἰς λαμβάνει χαρτοπαίγιον ἐκ 52 χαρτίων, τὸ διαίρει εἰς τέσσαρας σορούς, ὅστω π. χ. ὥστε ἂν τὸ α'. χαρτίον ἦται 4, μετρᾷ ἀκόμη 11, ὅπως συμπληρωθῆ ὁ ἀριθμὸς 15, τὸ β'. 7 μετρᾷ 8, τὸ γ'. 10 ἢ φηγούρα μετρᾷ 5, και τὸ δ'. 9 μετρᾷ 6. — Ὁ ἔταρος λαμβάνει τὰ ὑπόλοιπα χαρτίων, ἀγνοῶν, ἔννοιαται, τοὺς ἀριθμοὺς τῶν πρώτων, και δέον να εὖρησι, βασιζόμενος ἐπὶ τῶν υπολοίπων μόνον, τὸ ἄθροισμα τῶν ἀγνώστων αὐτῷ 4 χαρτίων διὰ μεθόδου μαθηματικῆς. Κατὰ τὸ παραθεσέν παραδοίμα τὸ ἄγνωστον ἄθροισμα, οὗ ζητεῖται ἡ λύσις, είναι ὁ ἀριθμὸς 30.

ΛΥΣΕΙΣ.
Αἰνίγματος 488. Αἰνίγματος 499.
Ἡ σιγῆ. Ἡρα — Πῆρα.

Αἰνίγματος 500. Εὖργς.
Ἐλυσαν. Τὸ 494 ὁ κ. Δ. Α. Φυλακτόπουλος ἐν Κωνσταντινουπόλει· τὰ 495—497 ὁ κ. Ι. Γ. ἐν Ἀθήναις· τὰ 494, 495, 498—500 ὁ κ. Ν. Πιλιάνης ἐν Βουκουρεστίῳ· τὰ 496, 497 ὁ κ. Α. Μ. ἐν Σμύρνη.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

Ἐκ τῶν κερδισάντων γραμματίων ἐδεδωκόθησαν μέχρι σήμερον τὰ ἑξῆς·
*Αρ. 522. Ἡ Ἐμπορικὴ Λέσχῃ ἐν Ὁδησσφ. (Βι. τόμον τοῦ Ἐσπέρου χρυσοῦτετον.)
— 571. Ἡ Δεσποινὴ Ἀκαστοριδοῦ ἐν Μαγχεστρίᾳ. (Λεῦκωμα τῶν Καλλωνῶν.)
— 757. Ὁ Κ'ς Ἰωάννης Γερολυμάτος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. (Λεῦκωμα Βοτανικῆς.)
— 788. Ὁ Κ'ς Λεωνίδης Γιαλοῦσης ἐν Τεργέστῃ. (Ε. τόμον τοῦ Ἐσπέρου χρυσοῦτετον.)

Παρακαλοῦνται και οἱ λοιποὶ κάτοχοι τῶν κερδισάντων γραμματίων ν' ἀποστείλωσι ταῦτα εἰς τὴν ἐν Λειψίᾳ διεύθυνσιν πρὸς ἐξέλγητιν. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΤΟΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 41. LEIPZIG.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἑσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρῶς γεγραμμένα, τὰ ὅποια δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΤΟΥ ΖΙΓΑΒΗΝΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ

ΙΔ' ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ
ΕΙΣ ΤΑΣ Ζ' ΚΑΘΟΛΙΚΑΣ

ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚ ΠΑΛΑΙΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ
ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ΤΠΘ,

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΚΑΛΟΓΕΡΑ

Ἀρχιεπισκόπου πρώην Πατρῶν, Διδασκάλου τῆς Λ. Τ. τοῦ ἐπιπέδου Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ
θρόνου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ καὶ ἐπιτίμου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας ἐν τῇ Ἀθήνῃσι
Πανεπιστημίῳ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Περιέχων τὴν ἑρμηνεῖαν τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς, τῶν δύο πρὸς Κορινθίους
καὶ τῆς πρὸς Γαλάτας.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

1887

EUTHYMI ZIGABENI

COMMENTARIUS

IN

XIV EPISTOLAS SANCTI PAULI
ET VII CATHOLICAS

NUNC PRIMUM AD FIDEM CODICIS ANTIQUI

CUM PROLOGO ET ANIMADVERSIONIBUS

EDIDIT

NICEPHORUS CALOGERAS

olim Archiepiscopus Patrensis, Magister Serenissimi
Principis Hellenici CONSTANTINI et Universitatis Athenarum
Professor honorarius Theologiae

TOMUS PRIOR

Complectens praefationem et interpretationem Epistolae ad Romanos,
I et II ad Corinthios et ad Galatas.

ATHENIS

TYPIS FRATRUM PERRI

1887

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ

ἐκφωνηθέντων ὑπὸ ἱεραρχῶν καὶ ἱεροκηρύκων τῆς ὀρθοδόξου
ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ ΑΩΞΑ'.—ΑΩΠΣΤ'.

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ

ὑπὸ

B. Δ. ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΟΣ.

Τόμ. Α'.—Δ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1886.

Η ΚΛΕΙΣ ΤΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

ἢ

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ

πρὸς ταχεῖαν ἐκμάθησιν τῆς γαλ-
λικῆς, ἀγγλικῆς, γερμανικῆς καὶ
ἰταλικῆς

ὑπὸ

M. HAMLET.

Τεῦχος Α'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1886.

ΑΓΝΗΣ ΣΜΙΘ

ΒΛΕΜΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μετάφρασις

I. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΥ.

Τόμος δεδεμένος μετὰ εἰκόνων.

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ

1885.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΥΔ.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης·

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγος
Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντησίου, Πόρτο-Σαῖδ, Ἄδεν, Βομβάης,
Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγκαπώρης τῇ α'. ἐκάστου μηνὸς εἰς τὰς
4 μ. μ.

Εἰς Καλοῦτταν διὰ Πόρτο-Σαῖδ, Σουέζ, Ἄδεν καὶ Κολόμβου τῇ 15 Ἰανου-
αρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Ἀγούστου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Ὀκτωβρίου,
15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Ἐπὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστης-Βομβάης τὰ ἀτμόπλοια θέλουσι διανύει 10 μίλια
τὴν ἄραν, μεταξύ δὲ Βομβάης καὶ Χόγκ-Κόγκ 9 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἐκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ
Κερκύρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαῖδ καὶ τὴν Συρίαν).

Πλειοτέρας πληροφορίας δίδει ἢ ἐν Τεργέστη Διεύθυνσις καὶ τὸ Γενικὸν
Πρακτωρεῖον τοῦ αὐστρο-ουγγρικοῦ Λόυδ ἐν Βιέννῃ (Schwarzenberg-Platz ἀρ. 8).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἐκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα
μέχρι Σμύρνης, ἐναλλάξ διὰ Φιουμίου, Βρεντησίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ
Ἀγκῶνος κτλ.

ΓΡΑΜΜΗ ΒΡΕΝΤΗΣΙΟΥ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Ἐκ Βρεντησίου τὴν Πέμπτην
ἐκάστης ἐβδομάδος τὸ μεσονύκτιον διὰ Κέρκυραν, Πάτρας, Κόρινθον,
Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ.

Ἐκ Πειραιῶς διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Κόρινθον, καὶ ἐκ Κο-
ρίνθου διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐκάστην Δευτέραν, τὴν μεσημβρίαν διὰ
Πάτρας, Κέρκυραν εἰς Βρεντησίον.

Τὴν Τετάρτην (ἐκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῇ 6 μ. μ.
εἰς Φιόμιον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκλων, Καλάμας, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην,
Θεσσαλίαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῇ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μετὰ προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν
καὶ Πειραιᾶ· εἶτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν,
καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐξείνου Πόντου (τῆς μαύρης θα-
λάσσης) καὶ τοῦ Δουνάβειου.

Εἰς ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθημερίαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου
εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βάρης, Βρεντησίου, Μεσσήνης, Κα-
τάνης, Συρακοῦσων καὶ Μελίτης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιόμιον
καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς ΔΑΛΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐκάστης ἐβδο-
μάδος.

120